МЕСЕЦА АВГУСТА, У 21. ДАН.

✲ ✲ ✲

СЛУЖБА И ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНО-МУЧЕНИКА РАФАИЛА (МОМЧИЛОВИЋА), ИГУМАНА МАНАСТИРА ШИШАТОВАЦ, НА СВЕТОЈ ГОРИ ФРУШКОЈ, ИКОНОПИСЦА.

МЦ҃А А҃ВГУСТА, ВЪ К҃А-Й ДЕ́НЬ.

✲ ✲ ✲

СЛУ́ЖБА И҆ ЖИТІ́Е ПРП҃БНОМУ́ЧНИКА РАФАИ́ЛА (МОМЧИ́ЛОВИЧА), И҆ГУ́МЕНА МОНАСТЫРѢ ШИША́ТОВАЦЪ, НА СТ҃ѢЙ ГОРѢ ФРУ́ЖСТѢЙ, І҆КѲНОПИ́СЦА.

НОВЫЙ СЕ́РБЛЬНЫЙ
ВЙІ
2018.
НОВИ СРБЉАК

МЕСЕЦА АВГУСТА, У 21. ДАН.

(С)ПОМЕН НОВОГ ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИКА РАФАИЛА (МОМЧИЛОВИЋА), ИГУМАНА МАНАСТИРА ШИШАТОВАЦ НА СВЕТОЈ ГОРИ ФРУШКОЈ, ИКОНОПИСЦА.

[Ако изволи предстојатељ,*[1] служимо бдење.]

НА ВЕЛИКОМ ВЕЧЕРЊУ.

Ако има бдења, певамо:
„**Б**лажен (је) човек ...“ 1. антифон.

На „**Г**осподе завапих ...“ стихире, на 8:
3 Успења, и 5 преподобно-мученикâ, глас 4:

Преподобни оче, * сведушно се још као дечак Господу предав(ши), * и монашко живљење заволев(ши); * стао си на уску стазу спасења, * омрзнув(ши) сујету овога света; * и ходио си путем заповести Његових, * љубећ(и) Га свим срцем својим; * тако да си и до крви пострадао * исповедајућ(и) Христа православно.

Поверив(ши) душу своју у доброчинству Господу * као верноме Саздатељу, преподобни оче, * ти си храбро муке претрпео; * знајући да страдаш по вољи Божијој, *[1. Пт. 4,19]* * и да је Он моћан да те избави од тела смрти ове; *[Рим. 7,24]* * и док се под ударцима мучитељā распадао твој телесни шатор, * душа ти је клицала сагледавајући саздавање небескога. *[2. Кор. 5,1 и сл.]*

Чашу коју је Господ пио, * и ти си преподобни оче, испио; * и крштењем Његовим у крви, * и ти си се крстио; *[Мт. 20,23; Мк. 10,39]* * изгажен ногама, од тешких рана душу си испустио; * предав(ши) је у руке Арханђелā, * у чију си обитељ из ране младости ступио; * да је они однесу Господу, * Коме си све до саме смрти верно служио.

---

[1]* месни епископ, старешина манастира или цркве.

МЦ҃А А҃ВГУСТА, ВЪ К҃А-Й ДЕ́НЬ.

ПА́МЯТЬ НО́ВАГѡ ПРП҃БНОМЧ҃НИКА РАФАИ́ЛА (МОМЧИ́ЛОВИЧА), ИГУ́МЕНА МОНАСТЫРЯ̀ ШИША́ТОВАЦЪ, НА СТѢ́Й ГОРѢ̀ ФРУ́ЖСТѢЙ, ІКѡНОПИ́СЦА.

[А҆́ще и҆зво́литъ предстоѧ́тель, твори́мъ бдѣ́нїе.]

НА ВЕЛИ́ЦѢЙ ВЕЧЕ́РНИ.

А҆́ще и҆́мать бдѣ́нїѧ, поемъ:

Блже́нъ мꙋ́жъ: а҃-й а҆нтїфѡ́нъ.

На Гдⷭ҇и, возва́хъ: стїхи́ры, на и҃:

г҃ ᲂу҆спе́нїѧ, и҆ є҃ прп҃бномч҃ника, гла́съ д҃:

Прп҃бне ѻ҆́че, ҆ вседꙋ́шнѡ є҆щѐ ѻ҆́трокъ сы́й гдⷭ҇еви ѿда́всѧ, ҆ и҆ мона́шеское житїѐ возлюби́въ: ҆ наступи́лъ є҆сѝ на ᲂу҆́зкꙋю стезю̀ сп҃се́нїѧ, ҆ возненави́дѣвъ сꙋетꙋ̀ сегѡ̀ мі́ра: ҆ и҆ ше́ствовалъ є҆сѝ пꙋте́мъ за́повѣдей є҆гѡ̀, ҆ любѧ̀ того̀ всѣ́мъ ср҃цемъ свои́мъ: ҆ ꙗ҆́кѡ и҆ до кро́ве пострада́лъ є҆сѝ ҆ и҆сповѣ́дѧѧ хр҃та̀ правосла́внѡ.

Вѣ́ривъ дꙋ́шꙋ свою̀ во бл҃готворе́нїи гдⷭ҇ꙋ ҆ ꙗ҆́кѡ вѣ́рнꙋ зижди́телю, прп҃бне ѻ҆́че, ҆ ты̀ до́блественнѡ мꙋ́ки претерпѣ́лъ є҆сѝ: ҆ вѣ́дѧ ꙗ҆́кѡ стра́ждеши по во́ли бж҃їей, ҆ и҆ ꙗ҆́кѡ то́й мо́щенъ [є҆́сть] и҆зба́вити тѧ̀ ѿ тѣ́ла сме́рти сеѧ̀: ҆ и҆ подъ ᲂу҆да́рами мꙋчи́телей растлѣва́ющейсѧ твое́й тѣле́снѣй хра́минѣ, ҆ дꙋша̀ твоѧ̀ восклица́ше созерца́ющи созда́нїе нб҃ныѧ.

Ча́шꙋ ю҆́же пи́лъ [є҆́сть] гдⷭ҇ь, ҆ и҆ ты̀ прп҃бне ѻ҆́че и҆спи́лъ є҆сѝ: ҆ и҆ крⷭ҇ще́нїемъ є҆гѡ̀ въ кро́ви, ҆ и҆ ты̀ крⷭ҇ти́лсѧ є҆сѝ: ҆ попра́нъ нога́ми, ѿ тѧ́жкихъ ра̑нъ дꙋ́шꙋ и҆спꙋсти́лъ є҆сѝ: ҆ ѿда́въ ю҆̀ въ рꙋ́цѣ а҆рха̑гг҃лъ, ҆ въ и҆́хже ѻ҆би́тель ѿ ра́ннїѧ ю҆ности вступи́лъ є҆сѝ: ҆ да тїи ѿнесꙋ́тъ ю҆̀ [ко] гдⷭ҇ꙋ, ҆ є҆мꙋ́же да́же до са́мыѧ сме́рти вѣ́рнѡ слꙋжи́лъ є҆сѝ.

Нерукотворену икону, преподобни оче, * ти си изобразио чврстим стајањем у вери и страдањем; * потпуно се уподобив(ши) ликовима светих, * које си за живота свога на земљи изображавао. * Стога, и ми * побожно поштујућ(и) свети (с)помен твој, * и с љубављу целивајућ(и) икону твоју; * прослављамо Христа, Бога нашега, * који те је на подвиг укрепио * и достојно те увенчао.

Од младости чисти сасуд бив(ши), * и као монах име Исцелења носив(ши); * преподобни оче, крвљу проливеном за Христа ти си се сасвим очистио, * и страсти душе и тела си излечио; * и тако убелив(ши) хаљине своје, * у небеску ризницу си ступио; * одакле нам изливаш милости и исцелењā, * молитвама твојим Христу, * једином Лекару душа и тела наших.

Слава ... глас 6:

Данас се светло радују * и весело ликују сви карајеви српски, * а нарочито свете обитељи: * Ковиљска и Бођанска у Бачкој, * Манасија светога деспота Стевана, * и Шишатовац на Светој Гори Фрушкој; * и по свој васељени сабирају се колена српска у свете храмове, * да боголепним песмама и у духовном весељу, * достојно прославе свечасни (с)помен: * дивног међу мученицима, * изабраног међу преподобним оцима, * ангелоименог Рафаила свеблаженог: * светила сјајног на крају векова, * борца преизврсног против лукавства враговâ, * славног страдалника и храброг Христова војника, * исповедника праве вере пред злославнима. * О! ходите, и сви православни, * да га заједно прославимо; * јер Господ не гледа ко је ко, * него му је мио у сваком народу * ко Га се боји и ко твори правду. *[Д. ап. 10,34 и 35; Јн. 9,31 и сл.]* О! прехвални мучениче, * оче Рафаило богоблажени, * измоли нам мир (к)од Христа Бога, * и душама нашим велику и богату милост.

И сада ... Успења.

Нерꙋкотворе́ннꙋю і҆кѡ́нꙋ, пра҃бне ѻ҆ч҃е, ✻ ты̀ и҆зѡбрази́лъ є҆сѝ
тве́рдымъ стоѧ́нїемъ въ вѣ́рѣ и҆ страда́нїемъ: ✻ всесовершє́ннѡ
ᲂу҆подо́бившеѧ ликѡ́мъ ст҃ы́хъ, ✻ и҆̀хже въ житїѝ своє́мъ на землѝ
и҆зѡбража́лъ є҆сѝ. ✻ тѣ́мже, и҆ мы̀, ✻ бл҃гочт҃нѡ чтꙋ́ще ст҃ꙋ́ю па́мѧть
твою̀, ✻ и҆ съ любо́вїю ѡ҆блобыза́юще і҆кѡ́нꙋ твою̀: ✻ прославлѧ́емъ хр҃та̀,
бг҃а на́шего, ✻ на по́двигъ тѧ̀ ᲂу҆крѣпи́вшаго, ✻ и҆ досто́йнѡ тѧ̀
ᲂу҆вѣнча́вшаго.

Ѻ҆ ю҆ности чи́стъ сосꙋ́дъ бы́въ, ✻ и҆ ꙗ҆́кѡ мона́хъ и҆́мѧ и҆сцѣле́нїѧ
носи́въ: ✻ пра҃бне ѻ҆ч҃е, кро́вїю проліѧ́нною ѡ҆ хр҃тѣ̀ ты̀ наипа́че
ѡ҆чи́стилсѧ є҆сѝ, ✻ и҆ стра̑сти дꙋшѝ и҆ тѣлесѐ ᲂу҆врачева́лъ є҆сѝ: ✻ и҆ та́кѡ
ᲂу҆бѣли́въ ѻ҆де́жды своѧ̑, ✻ въ нб҃ное сокро́вище вступи́лъ є҆сѝ: ✻ ѿтꙋ́дꙋ
и҆злива́еши на́мъ ми́лѡсти и҆ и҆сцѣлє́нїѧ, ✻ мл҃твами твои́ми [ко] хр҃тꙋ̀, ✻
є҆ди́номꙋ врачꙋ̀ дꙋ́шъ и҆ тѣле́съ на́шихъ.

Сла́ва, гла́съ ѕ҃:

Дне́сь свѣ́тлѡ ра́дꙋютсѧ ✻ и҆ ве́селѡ ликовствꙋ́ютъ всѝ концы̀
се́рбстїи, ✻ наипа́че же ст҃ы́ѧ ѻ҆би́тели: ✻ ковы́льскаѧ и҆ бо́дѧнскаѧ
въ ба́чтѣй, ✻ манассі́ѧ ст҃а́гѡ де́спота стефа́на, ✻ и҆ шиша́товацъ на ст҃ѣ́й
горѣ̀ фрꙋ́жстѣй: ✻ и҆ по всє́й вселе́ннѣй собира́ютсѧ колѣ̑на се́рбскаѧ во
ст҃ы́ѧ хра́мы: ✻ бг҃олѣ́пными пѣ́сньми и҆ въ дх҃о́внѣмъ весе́лїи, ✻ досто́йнѡ
просла́вити всечт҃нꙋ́ю па́мѧть: ✻ ди́внагѡ въ мч҃ни́цѣхъ, ✻ и҆збра́ннагѡ въ
пра҃бныхъ ѻ҆ц҃ѣ́хъ, ✻ а҆гг҃лоиме́ннагѡ рафаи́ла всебл҃же́ннагѡ: ✻ свѣти́ла
свѣ́тлагѡ въ концѣ̀ вѣкѡ́въ: ✻ борца̀ преизра́днагѡ проти́вꙋ лꙋка́вства
вра́жїѧ: ✻ сла́внагѡ страда́льца и҆ до́блѧгѡ хр҃то́ва во́ина, ✻ и҆сповѣ́дника
пра́выѧ вѣ́ры предъ ѕлосла́вными. ✻ ѿ, прїиди́те, и҆ всѝ правосла́внїи, ✻ да
вкꙋ́пѣ просла́вимъ є҆го̀: ✻ ꙗ҆́кѡ не на лица̑ зри́тъ гдⷭ҇ь, ✻ но прїѧ́тенъ
[є҆́сть] є҆мꙋ̀ во всѧ́цѣмъ ꙗ҆зы́цѣ ✻ боѧ́йсѧ є҆гѡ̀ и҆ дѣ́лаѧй пра́вдꙋ. ✻ ѿ,
прехва́льне мч҃ниче, ✻ ѻ҆ч҃е рафаи́ле бг҃обл҃же́нне, ✻ и҆спросѝ на́мъ ми́ръ ᲂу҆
хр҃та̀ бг҃а, ✻ и҆ дꙋша́мъ на́шымъ ве́лїю и҆ бога́тꙋю мл҃ть.

И҆ ны́нѣ, ᲂу҆спе́нїѧ.

Вход, прокимен дана, и три читања преподобнима.

На литији: стихире, глас 3:

Осмелих се у Господу да запевам песму мученику Његовом, * иако сам најгори од свих слугу Његових. * Нека ми Господе овај убоги труд * не буде на осуду; но, молим Те: * отвори очи ума мога скверног, * и скини са језика мога бреме кала греховног, * да чистим устима и лаким уснама, * достојно могу да усхвалим: * славног међу мученицима, * и дивног међу девственицима, * изврсног међу исповедницима и преподобним оцима, * Рафаила у страдањима преукрашенога. [Глас 4:]

Сав живот свој целомудрено и побожно проживев(ши), * и монашке завете ненарушене сачував(ши); * на крају си се и мученичког венца удостојио, * преподобни оче Рафаило, * дивну младост и часну старост * тако Господу своме сједињене принев(ши); * и сада стојећ(и) у зборовима преподобних мученика, * с њима се веселиш гледањем незалазне светлости лица Христова. * Њега, непрестано моли за нас, *[на]*род твој, * и за све православне, * који с вером и љубављу славе свети (с)помен твој. [Глас 5:]

Гроб твој, оче, * остаде скривен од очију наших, * но твоја се светост не могаше скрити; * јер они који те усмртише, * име твоје преславним учинише; * јер се монашка красота, * мученичком лепотом преукраси; * и губљење живота овога, * уведе те у дворове Царства безсмртнога. * Тамо, свагда моли се Господу за све нас: * да се удостојимо непропадивости и безсмртности. **С**лава ... глас 6:

Заиста је диван Бог у светима Својим, *[Пс. 67,35а]* * и ко Њега слави, тога и Он прославља. * Све се ово испуни, оче преподобни, * и на теби и на сатрудницима твојим: * Димитрију, Герману и Теофану. * Но, као што апостол вели: * сви који хоће да живе побожно у Христу Исусу, биће гоњени; *[2. Тим. 3,12]* * и вас пљуваху, врећаху и исмеваху, * чупаху, шамараху и удараху; * у тамнице бацаху, и на крају побише, * намучив(ши) вас као незнабожци у давнини свете мученике. * Но, смрт ваша громогласно објављује свима: * да је боље за Христа пострадати и умрети, * него ли и сав овај свет задобити, * а без Христа остати. **И** сада ... Успења.

Вхо́дъ. Прокі́менъ дне̑. И҆ чтє̑нїѧ три̑ прпⷭ҇бническаѧ.

На лїтї́и: стїхи̑ры, гла́съ г҃:

Дерзнꙋ́хъ ѡ҆ гдⷭ҇ѣ воспѣ́ти пѣ́снь мч҃никꙋ є҆гѡ̀, * а҆́ще и҆ є҆́смь хꙋдѣ́йшїй ѿ всѣ́хъ рабѡ́въ є҆гѡ̀. * бꙋ́ди мнѣ̀, гдⷭ҇и, сы́й ᲂу҆бо́гїй трꙋ́дъ * не въ ѡ҆ꙋжде́нїе, но молю́ тѧ: * ѿве́рзи ѻ҆́чи ᲂу҆мѧ̀ моегѡ̀ сквє́рнагѡ, * и҆ снимѝ ѿ ѧ҆зы́ка моегѡ̀ бре́мѧ ка́ла грѣхо́внагѡ, * да чи́стыми ᲂу҆сты̑ и҆ ле́гкими ᲂу҆стна́ми, * досто́йнѡ возмогꙋ̀ восхвали́ти: * сла́внаго въ мч҃ницѣхъ, * и҆ ди́внаго въ дѣ́вственницѣхъ, * и҆зрѧ́днаго во и҆сповѣ́дницѣхъ и҆ прпⷭ҇бныхъ ѻ҆ц҃ѣ́хъ, * рафаи́ла въ страда́нїихъ преꙋкраше́ннаго. [Гла́съ д҃:]

Всѐ житїѐ твоѐ цѣломꙋ́дреннѡ и҆ бл҃гочⷭ҇тнѡ пожи́въ, * и҆ мона́шескїѧ ѡ҆бѣ́ты нерꙋши́мыѧ сохрани́въ: * на коне́цъ и҆ мч҃ническагѡ вѣнца̀ сподо́бился є҆сѝ, * прпⷭ҇бне ѻ҆ч҃е рафаи́ле, * ди́внꙋю ю҆ность и҆ чⷭ҇тнꙋ́ю ста́рость * та́кѡ гдⷭ҇ꙋ твоемꙋ̀ сочета́нныѧ принесъ: * и҆ ны́нѣ стоѧ̀ въ ли́цѣхъ прпⷭ҇бныхъ мꙋ́ченикъ, * съ ни́ми весели́шисѧ зрѣ́нїемъ незаходи́магѡ свѣ́та лица̀ хрⷭ҇то́ва. * того̀, непреста́ннѡ молѝ ѡ҆ на́съ, ро́дѣ твое́мъ, * и҆ ѡ҆ всѣ́хъ правосла́вныхъ, * съ вѣ́рою и҆ любо́вїю сла́вѧщихъ ст҃ꙋ́ю па́мѧть твою̀. [Гла́съ є҃:]

Гро́бъ тво́й, ѻ҆ч҃е, * пребы́сть сокрове́нъ ѿ ѻ҆че́съ на́шихъ, * но твоѧ̀ ст҃ость не можа́ше скры́тисѧ: * и҆́бо ᲂу҆мертви́вшїи тѧ̀, * и҆́мѧ твоѐ пресла́вным сотвори́ша: * ꙗ҆́кѡ мона́шескаѧ красота̀, * мч҃ническою добро́тою преꙋкраси́сѧ: * и҆ лише́нїе живота̀ сегѡ̀, * введе́ тѧ во дворы̀ цⷭ҇твїѧ безсме́ртнагѡ. * та́мѡ, всегда̀ моли́сѧ [ко] гдⷭ҇ꙋ ѡ҆ всѣ́хъ на́съ: * сподо́битисѧ на́мъ нетлѣ́нїѧ и҆ безсме́ртїѧ. Сла́ва, гла́съ ѕ҃:

Ви́стиннꙋ ди́венъ бг҃ъ во ст҃ы́хъ свои́хъ, * и҆ и҆́же него̀ сла́витъ, того́же ѻ҆́нъ прославлѧ́етъ. * всѧ̑ сїѧ̑ и҆спо́лнишасѧ, ѻ҆ч҃е прпⷭ҇бне, * и҆ на тебѣ̀ и҆ на сотрꙋ́дникѡмъ твои̑мъ: * димі́трїемъ, ге́рманомъ и҆ ѳеофа́номъ. * но, ꙗ҆́коже а҆пⷭ҇лъ гл҃го́летъ: * всѝ хотѧ́щїи бл҃гочⷭ҇тнѡ жи́ти ѡ҆ хрⷭ҇тѣ̀ і҆и҃сѣ, гони́ми бꙋ́дꙋтъ: * ва́съ же плева́хꙋ, ѡ҆би́дѧхꙋ и҆ посмѣѧ́хꙋ, * терза́хꙋ, заꙋша́хꙋ и҆ бїѧ́хꙋ: * въ темни́цы верга́хꙋ, и҆ на коне́цъ ᲂу҆би́ша, * ᲂу҆мꙋ́чивъ ва́съ ꙗ҆́кѡ ꙗ҆зы́чники дре́вле ст҃ыѧ̑ мч҃ники. * но, сме́рть ва́ша громогла́снѡ возвѣща́етъ всѣ̑мъ: * ꙗ҆́кѡ лꙋ́чше є҆́сть ѡ҆ хрⷭ҇тѣ̀ пострада́ти и҆ ᲂу҆мре́ти, * не́жели и҆ ве́сь мі́ръ сей прїѡбрѣстѝ, * кромѣ́ же хрⷭ҇та̀ пребы́ти. И҆ ны́нѣ, ᲂу҆спе́нїѧ.

На стиховње: стихире, глас 3:

Извежбав(ши) се сталним бдењима, молитвама и постовима; * ти си, свеблажени оче, * радосно и драговољно претрпео муке и бијења; * пострадав(ши) као у туђем телу, * ниси се обазирао на немоћ свога престарелог тела, * јер си знао да ће ти ова мала и пролазна мука, *[2. Кор. 4,17 и Рим. 8,18]* * донети вечну радост * и наслађивање изнад сваке земаљске брзопролазности, * у радости Господ(ар)а твога.

Стих: **Ч**асна је пред Господом * смрт преподобних Његових.*[2]

Звероподобне мучитеље си задивио * својим стрпљивим подношењем увредā и бијењā, * које уистину превазиђе твоје људске моћи; * но, они будућ(и) кривоверни, * заборавише да Господ народу Своме снагу даје, *[Пс. 28,11]* * и да оне који страдају због Њега, у подвизима крепи. * О! предивни у страдањима, * преподобни оче Рафаило, * моли се за нас, *[на]*род твој.

Стих: **С**вештеници Твоји, *[Господе,]* обући ће се у правду; * и преподобни Твоји, (об)радоваће се.*[3]

И ти оче преподобни, * са апостолом можеш смело рећи: * добар рат ратовах, * трку завршиx, и веру одржах; * јер си за подвиге своје примио венац правде, * који ти даде Господ, праведни Судија, * као и свима који с љубављу очекују долазак Његов. *[ср. 2. Тим. 4,7-8]* * Зато сада, стојећ(и) пред Господом * у збору светих мученика, * смело се моли за нас, * који опевамо часна страдања твоја.

Слава ... глас 4:

Данас се новом светлошћу просветљава српски север; * и радосно ликује запад, * јер нам на заласку, сјајна звезда засија; * југ се сјајно озарава зрацима блиставим, * а исток сусреће светило западно, * купајућ(и) се у светлости његовој. * С краја на крај васељене проноси се слава његова, * прелазећ(и) преко далеких мора, * где год је српског рода. * О! ходите, сви мученикољубци, * саберимо се у свете храмове, * и прославимо свети (с)помен * преблаженог и предивног оца нашег Рафаила; * молећ(и) се Господу * да нам његовим молитвама, дарује: * победу над противницима, * непоколебивост у православљу, * и велику и обилну милост. **И** сада ... Успења.

---

[2]* Пс. 115,6.
[3]* Пс. 131,9.

На стїхо́внѣ: стїхи́ры, гла́съ г҃:

Ѡ̓бꙋчи́всѧ при́сными бдѣ́нїѧми, мл҃твами и҆ поста́ми: ✻ ты̀, всебл҃же́нне ѻ҆ч҃е, ✻ ра́достнѡ и҆ бл҃гово́льнѡ претерпѣ́лъ є҆сѝ мꙋ́ки и҆ бїє҆нїѧ: ✻ пострада́въ ꙗ҆́кѡ въ чꙋжде́мъ тѣлесѝ, ✻ не радѣ́лъ є҆сѝ ѡ҆ не́мощи твоегѡ̀ состарѣ́лагѡ тѣлесѐ, ✻ вѣ́далъ бо є҆сѝ ꙗ҆́кѡ сїѐ ма́лое и҆ преходѧ́щее мꙋче́нїе, ✻ полꙋчи́тъ тебѣ̀ вѣ́чнꙋю ра́дость ✻ и҆ наслажде́нїе па́че всѧ́кїѧ земны́ѧ скоропреходи́мости, ✻ въ ра́дости вл҃ки твоегѡ̀.

Стїхъ: Чтна̀ предъ гдⷭ҇емъ ✻ сме́рть прп҃бныхъ є҆гѡ̀.

И҆ ѕвѣроподѡ́бныѧ мꙋчи́тели ᲂу҆диви́лъ є҆сѝ ✻ твои́мъ терпѣли́вными подѧ́тїемъ поноше́нїй и҆ бїе́нїй, ✻ вои́стиннꙋ превосходѧ́щымъ твоѧ̑ чл҃вѣ́чєскїѧ си̑лы: ✻ но, ти́и сꙋ́ще кривовѣ́рни, ✻ забы́ша ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇ь лю́демъ свои́мъ крѣ́пость подава́етъ, ✻ и҆ стра́ждꙋщыѧ ѡ҆ не́мъ, въ по́двизѣхъ ᲂу҆крѣплѧ́етъ. ✻ ѻ҆́! преди́вный въ страда́нїихъ, ✻ прп҃бне ѻ҆ч҃е рафаи́ле, ✻ моли́сѧ ѡ҆ на́съ, ро́дѣ твое́мъ.

Стїхъ: Сцѣ́нницы твои̑, [гдⷭ҇и,] ѡ҆блекꙋ́тсѧ въ пра́вдꙋ: ✻ и҆ прп҃бнїи твои̑, возра́дꙋютсѧ.

И҆ ты̀ ѻ҆ч҃е прп҃бне, ✻ со а҆п҃ломъ мо́жеши дерзнове́ннѡ рещѝ: ✻ по́двигомъ до́брымъ подвиза́хсѧ, ✻ тече́нїе сконча́хъ, и҆ вѣ́рꙋ соблюдо́хъ: ✻ ꙗ҆́кѡ за по́двиги твоѧ̑ прїѧ́лъ є҆сѝ вѣне́цъ пра́вды, ✻ є҆гѡ́же воздаде́ ти гдⷭ҇ь, прв҃ный сꙋдїѧ̑, ✻ ꙗ҆́коже и҆ всѣ̑мъ съ любо́вїю ѡ҆жида́ющымъ прише́ствїе є҆гѡ̀. ✻ тѣ́мъ ны́нѣ, предстоѧ̑ ко гдⷭ҇ꙋ ✻ въ ли́цѣ ст҃ы́хъ мꙋ́ченикъ, ✻ со дерзнове́нїемъ моли́сѧ ѡ҆ на́съ, ✻ воспѣва́ющихъ чтна̑ѧ страда̑нїѧ твоѧ̑.

Сла́ва, гла́съ д҃:

Дне́сь но́вымъ свѣ́томъ просвѣща́етсѧ се́рбскїй сѣ́веръ: ✻ и҆ ра́достнѡ ликꙋ́етъ за́падъ, ✻ и҆́бо на́мъ на захо́дѣ, свѣ́тлаѧ ѕвѣзда̀ возсїѧ̑: ✻ ю҆́гъ свѣ́тлѡ ѡ҆зарѧ́етсѧ зарѧ́ми блиста́ющымсѧ: ✻ восто́къ же преꙋспѣва́етъ свѣти́ло за́падное, ✻ ѡ҆мыва́ѧсѧ во свѣ́тѣ є҆гѡ̀. ✻ ѿ конца̀ до конца̀ вселе́нныѧ проноси́тсѧ сла́ва є҆гѡ̀, ✻ преходѧ́щи да̑льнаѧ морѧ̀, ✻ а҆́може а҆́ще є҆́сть се́рбскагѡ ро́да. ✻ ѻ҆́! прїиди́те, всѝ мч҃николю́бцы, ✻ собере́мсѧ во ст҃ыѧ̑ хра́мы, ✻ и҆ просла́вимъ ст҃ꙋ́ю па́мѧть ✻ преблж҃е́ннагѡ и҆ преди́внагѡ ѻ҆ц҃а̀ на́шегѡ рафаи́ла: ✻ молѧ́щесѧ ко гдⷭ҇ꙋ, ✻ тогѡ̀ мл҃твами, дарова́ти на́мъ: ✻ побѣ́дꙋ на сопроти̑вныѧ ✻ недви́жимость въ правосла́вїи, ✻ и҆ ве́лїю и҆ ѻ҆би́льнꙋю мл҃ть. И҆ ны́нѣ, ᲂу҆спе́нїѧ.

На благосиљању хлебова: тропар, глас 4:

Истрајан у подвизима, * и трпељив у страдањима, * показао си се, преподобни оче Рафаило; * сујету света овог презрев(ши), * и ни за шта бијења мучитељскā сматрав(ши). * Зато те Господ и прослави, * међу зборове преподобних и мученикā те уврстив(ши). * С њима, непрестано моли се: * за исцелење и спасење душа наших. [Два пута.]

И: **Б**огородице Дјево ... или: Успења. [Једном.]

НА ЈУТРЕЊУ.

На **Б**ог (је) Господ ... тропар Успења, глас 1:

Рађању девство си сачувала, * у успењу свет ниси оставила, Богородице; * прешла си (к) Животу, * Ти која си Мајка Живота, * и молитвама Твојим * избављаш од смрти душе наше. [Два пута.]

Слава ... Тропар преподобно-мученикâ, глас 4:

Истрајан у подвизима ...

И сада ... Успења.

По 1. стихословљу: сједален, глас 3:

Ни жалост, ни тескоба, ни гоњење; * ни глад, ни голотиња, * ни опасност, ни мач; * не могаху те раставити од љубави Христове, преподобни оче; * но си у свему овоме злославне мучитеље побеђивао, * помоћ(ј)у Онога који те је заволио. *[ср. Рим. 8,35 и 37]* * Њега моли непрестано за нас, * који с љубављу прослављамо свети (с)помен твој. [Два пута.] **С**лава ... **и** сада ... Успења.

По 2. стихословљу: сједален, глас 4:

Свачим си био угњетаван, али не потиштен; * збуњиван, але не очајан; * прогоњен, али не остављен; * оборен, али не изгубљен; * свагда носећ(и), преподобни оче, на телу умирање за Господа Исуса, * па се и живот Његов на телу твоме смртном показао, * и Он те је преда се у слави поставио. *[ср. 2. Кор. 4,8-14]* * Њему се свагда моли: * да и нас удостоји живота вечнога * и Царства небескога. [Два пута.] **С**лава ... **и** сада ... Успења.

На блгⷭ҇вѐніи хлѣ́бѡвъ: тропа́рь, гла́съ д҃:

Постоѧ́нъ въ по́двизѣхъ, ✻ и҆ терпѣли́въ въ страда́ніихъ, ✻ показа́лсѧ є҆сѝ, прпⷭ҇бне ѻ҆ⷭ҇че рафаи́ле: ✻ сꙋетꙋ̀ мі́ра сегѡ̀ презрѣ́въ, ✻ и҆ въ ничто́же бїє҆ніѧ мꙋчи́тельскаѧ вмѣни́въ. ✻ тѣ́мъ тѧ̀ гдⷭ҇ь и҆ просла́ви, ✻ въ ли́цѣхъ прпⷭ҇бныхъ и҆ мꙋ́ченикъ тѧ̀ вчини́въ. ✻ съ ни́миже, непреста́нно моли́сѧ: ✻ ѡ҆ и҆сцѣле́ніи и҆ сп҃се́ніи дꙋ́шъ на́шихъ. [Два́жды.]

И҆: Бцⷭ҇е дв҃о: и҆лѝ: Ѹ҆спе́ніѧ. [Є҆ди́ножды.]

НА ꙋ҆́ТРЕНИ.

На Бг҃ъ, гдⷭ҇ь: тропа́рь ꙋ҆спе́ніѧ, гла́съ а҃:

Въ рж҃тствѣ̀ дв҃тво сохрани́ла є҆сѝ, ✻ во ꙋ҆спе́ніи мі́ра не ѡ҆ста́вила є҆сѝ, бцⷭ҇е, ✻ преста́вилась є҆сѝ къ живото́ꙋ, ✻ мт҃и сꙋ́щи живота̀: ✻ и҆ мл҃твами твои́ми ✻ и҆збавлѧ́еши ѿ сме́рти дꙋ́шы на́шѧ. [Два́жды.]

Сла́ва: тропа́рь прпⷭ҇бномⷭ҇ника, гла́съ д҃:

Постоѧ́нъ въ по́двизѣхъ:

И҆ ны́нѣ, ꙋ҆спе́ніѧ.

По а҃-мъ стїхосло́вїи: сѣда́ленъ, гла́съ г҃:

Ни ско́рбь, ни тѣ́снота̀, ни гоне́ніе: ✻ ни гла́дъ, ни нагота̀, ✻ ни бѣда̀, ни ме́чь: ✻ не возмого́ша тѧ̀ разлꙋчи́ти ѿ любвѐ хрⷭ҇то́вы, прпⷭ҇бне ѻ҆ⷭ҇че: ✻ но, во всѣ́хъ си́хъ ѕлосла̑вныѧ мꙋчи́тели преобѣжда́лъ є҆сѝ, ✻ по́мощїю возлю́бльшаго тѧ̀. ✻ того̀ молѝ непреста́нно ѡ҆ на́съ, ✻ съ любо́вїю прославлѧ́ющихъ ст҃ꙋ́ю па́мѧть твою̀. [Два́жды.] Сла́ва, и҆ ны́нѣ, ꙋ҆спе́ніѧ.

По в҃-мъ стїхосло́вїи: сѣда́ленъ, гла́съ д҃:

Во все́мъ ѡ҆скорблѧ́емь, но не стꙋжа́емь: ✻ нечаѧ́емь, но не ѿчаѧва́емь: ✻ гони́мь, но не ѡ҆ставлѧ́емь: ✻ низлага́емь, но не погиба́емь: ✻ всегда̀ носѧ̀, прпⷭ҇бне ѻ҆ⷭ҇че, въ тѣ́лѣ ме́ртвость за гдⷭ҇а і҆и҃са, ✻ тѣ́мъ и҆ живо́тъ є҆гѡ̀ въ тѣ́лѣ твое́мъ сме́ртнѣмъ ꙗ҆ви́сѧ, ✻ и҆ то́й тѧ̀ въ сла́вѣ себѣ̀ предста́ви. ✻ томꙋ̀ всегда̀ моли́сѧ: ✻ и҆ на́съ сподо́бити жи́зни вѣ́чныѧ ✻ и҆ нб҃нагѡ цр҃твїѧ. [Два́жды.] Сла́ва, и҆ ны́нѣ, ꙋ҆спе́ніѧ.

Полијелеј, и Величање:

Блаженим те зовемо * преподобно-мучениче оче Рафаило, * и поштујемо свети (с)помен твој; * наставниче монахā, * и сабеседниче анђелā.

Изабрани псал(а)м: Стрпљиво очекивах Господа ...*[4]

По полијелеју: сједален, глас 5:

У свему си се показао као истинити слуга Божији, преподобни оче: * у трпљењу многом, у невољама, * у бедама, у тескобама; * у ранама, у тамницама, у метежима; * у трудовима, у бдењима, и у постовима. *[ср. 2. Кор. 6,4 и 5]* * Зато те Господ и уведе у радост Своју; * које и ми да се удостојимо, * Господу се прилежно моли. [Два пута.]

Слава ... **и** сада ... Успења.

Степена 4. гласа, 1. антифон.

Прокимен, глас 4:

Не(мој) одступи(ти) од мене; * јер је невоља близу, и нема ко да ми помогне.*[5]

Стих: Господе, не(мој) удаљи(ти) помоћ Твоју од мене; * гледај да ми помогнеш.*[6] Затим: „Све што дише ...“

Св. Јеванђеље од Луке, зач. 105 и 106 (први део):*[7]

Рече Господ Својим ученицима: [21,9] Када чујете за ратове и немире, немојте се уплашити; јер све то најприје треба да буде, али није одмах крај. [10] Тада им рече: Устаће народ на народ и царство на царство; [11] И земљотреси велики биће по мјестима, и биће глади и помори, и страхоте и знаци велики биће с неба. [12] А прије свега овога дигнуће на вас руке своје и гониће вас и предавати у синагоге и тамнице: водиће вас пред цареве и намјеснике због имена мојега. [13] А то ће вам се догодити за свједочанство. [14] Ставите, дакле, у срца своја, да не смишљате унапријед како ћете одговарати; [15] Јер ја ћу вам дати рјечитост и мудрост којој се неће моћи супротставити или одговорити сви ваши противници. [16] А предаваће вас и родитељи, и браћа, и рођаци, и пријатељи, и побиће неке од вас. [17] И сви ће вас омрзнути због имена мојега. [18] Ни длака с главе ваше неће пропасти. [19] Трпљењем својим спасавајте душе своје. [20] А када видите да је војска опколила Јерусалим, онда знајте да се приближило опустошење његово. [21] Тада, који буду у Јудеји нека бјеже у горе, и који буду у самоме граду нека излазе напоље, и који су у пољу нека не улазе у град; [22] Јер су ово дани освете, да се испуни све што је написано. [23] А тешко трудницама и дојиљама у те дане. Јер ће бити невоља велика на земљи, и гњев на народу овоме. [24] И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не испуне времена незнабожаца.

---

[4]* Пс.39,2.
[5]* Пс. 21,12.
[6]* Пс. 21,20.
[7]* Лк. 21,9- 24.

Полѐлей, и҆ велича́нїе:

Ѹ҆блажа́емъ тѧ̀ Ꙋ прⷭ҇бномч҃ниче ѻ҆ч҃е рафаи́ле, Ꙋ и҆ чте́мъ ст҃ꙋ́ю па́мѧть твою̀: Ꙋ наста́вниче мона́хѡвъ, Ꙋ и҆ собесѣ́дниче а҆гг҃лѡвъ.

Ѱало́мъ и҆збра́нный: Терпѧ̀ потерпѣ́хъ гдⷭ҇а:

По полѐле́н: сѣда́ленъ, гла́съ є҃:

Во всѣ́мъ показа́лсѧ є҆сѝ ꙗ҆́коже и҆́стинный слꙋга̀ бж҃їй, прⷭ҇бне ѻ҆ч҃е: Ꙋ въ терпѣ́нїи мно́зѣ, въ ско́рбехъ, Ꙋ въ бѣда́хъ, въ тѣснота́хъ: Ꙋ въ ра́нахъ, въ темни́цахъ, въ нестроє́нїихъ: Ꙋ въ трꙋдѣ́хъ, во бдѣ́нїихъ, и҆ въ поще́нїихъ. Ꙋ тѣ́мъ, гдⷭ҇ь введе́ тѧ въ ра́дость свою̀: Ꙋ є҆ѧ́же и҆ на́мъ сподо́битисѧ, Ꙋ гдⷭ҇ꙋ прилѣ́жнѡ моли́сѧ. [Два́жды.] Сла́ва, и҆ ны́нѣ, ѹ҆спе́нїѧ.

Степе́нна д҃-гѡ гла́са, а҃-й а҆нтїфѡ́нъ.

Прокі́менъ, гла́съ д҃:

Да не ѿстꙋ́пиши ѿ менѐ: Ꙋ ꙗ҆́кѡ ско́рбь бли́зъ, ꙗ҆́кѡ нѣ́сть помога́ѧй мѝ.

Ст҃і́хъ: Гдⷭ҇и, не ѹ҆дали̑ по́мощь твою̑ ѿ менѐ: Ꙋ на застꙋпле́нїе моѐ вонмѝ.

Та́же: Всѧ́кое дыха́нїе:

Ст҃о́е є҆ѵ҆а҃ге́лїе ѿ лꙋ́кѝ, зача́ло ре҃ и҆ ре҃ѕ [пе́рвѧ ча́сть]:

Рече̑ гдⷭ҇ь свои́мъ ѹ҆ч҃ѧщи́мъ: Є҆гда́ же ѹ҆слы́шите бра̑ни и҆ нестроє́нїѧ, не ѹ҆бо́йтесѧ: подобаетъ бо си́мъ бы́ти пре́жде, но не ѹ҆ [а҆́бїе] конча́нїе. Тогда̀ гаго́лаше и҆̀мъ: воста́нетъ бо ꙗ҆зы́къ на ꙗ҆зы́къ, и҆ ц҃рство на ц҃рство. Трꙋ́сѝ же вели́цы по мѣ́стамъ, и҆ гла́ди и҆ па̑гꙋбы бꙋ́дꙋтъ: страхова̑нїѧ же и҆ зна́менїѧ ве́лїѧ ѿ нб҃сѐ бꙋ́дꙋтъ. Пре́жде же си́хъ всѣ́хъ, возложа́тъ на вы̑ рꙋ́ки свои̑, и҆ и҆жденꙋ́тъ, предаю́ще на сѡ́нмища и҆ темни̑цы, ведо́мы къ царє́мъ и҆ влады́камъ, и҆́мене моегѡ̀ ра́ди. Прилꙋчи́тсѧ же ва́мъ во свидѣ́тельство: Положи́те ѹ҆́бѡ на ср҃ца́хъ ва́шихъ, не пре́жде поꙋча́тисѧ ѿвѣщава́ти. А҆́зъ бо да́мъ ва́мъ ѹ҆ста̀ и҆ прем҃ро́сть, є҆́же не возмо́гꙋтъ проти́витисѧ, и҆лѝ ѿвѣща́ти всѝ противлѧ́ющїисѧ ва́мъ. Пре́дани же бꙋ́дете и҆ роди́тели, и҆ бра́тїею, и҆ ро́дѡмъ, и҆ дрꙋ́ги, и҆ ѹ҆мертвѧ́тъ ѿ ва́съ. И҆ бꙋ́дете ненави́дими ѿ всѣ́хъ и҆́мене моегѡ̀ ра́ди. И҆ вла́съ главы̀ ва́шеѧ не поги́бнетъ. Въ терпѣ́нїи ва́шемъ стѧжи́те дꙋ́шы ва́шѧ. Є҆гда́ же ѹ҆́зрите ѡ҆бстои́мь і҆ерли́мъ вѡ́и, тогда̀ разꙋмѣ́йте, ꙗ҆́кѡ приближи́сѧ запꙋстѣ́нїе є҆мꙋ̀. Тогда̀ сꙋ́щїи во і҆ꙋде́и, да бѣ́гаютъ въ го́ры: и҆ и҆̀же посредѣ̀ є҆гѡ̀ да и҆схо́дѧтъ: и҆ и҆̀же во страна́хъ, да не вхо́дѧтъ во́нь. Ꙗ҆́кѡ дні́е ѿмще́нїю сі́и сꙋ́ть, ꙗ҆́кѡ и҆спо́лнитисѧ всемꙋ̀ пи́санномꙋ. Го́ре же и҆мꙋ́щымъ во ѹ҆тро́бѣ, и҆ доѧ́щымъ въ ты̑ѧ дни̑: бꙋ́детъ бо бѣда̀ ве́лїѧ на земли̑, и҆ гнѣ́въ на лю́дехъ си́хъ. И҆ падꙋ́тъ во ѻ҆́стрїи меча̀, и҆ плѣне́ни бꙋ́дꙋтъ во всѧ̀ ꙗ҆зы́ки: и҆ і҆ерли́мъ бꙋ́детъ попира́емь ꙗ҆зы̑ки, до́ндеже сконча́ютсѧ времена̀ ꙗ҆зы̑къ.

По 50-том псалму: стихира, глас 5:

Радуј се, Сирмијо, земљо царска, * крвљу неизбројних мученика натопљена! * Радуј се, свештена митрополијо Београдско-Карловачка! Радуј се, Богом чувана епархијо Бачка! * Радуј се, најсветија Патријаршијо Пећска, * Мати, Црквo Српска! * Радуј се, Богом засађена Света Горо Фрушка! * Радуј се, обитељи Шишатовачка! * Радуј се, сав српски *[на]*роде, * јер преподобни Рафаило, прошав(ши) кроз велике муке, * стаде пред престо Божији, и моли се за тебе дан и ноћ. *[сл. Откр. 7,14 и 15]*

Канон Успења и Канон преп. муч. Рафаила,
коме је акростих (у тропарима и сједал(е)ну):
Преподобнога Рафаила славим*[о]*.

А у богородич(а)нима: *[Твореније:]* **З**орастово. Глас 6.

Песма 1. Ирмос:*[8]

Певајмо Господу, јер се славно прослави; * Израила неоквашена провев(ши), * а фараона и војску његову у море Црвено свалив(ши).

Припев: **П**реподобно-мучениче оче Рафаило, моли Бога за нас!

Песмом, браћо, опевајмо монашке подвиге * и мученичка страдања предивнога оца нашега Рафаила; * хвалећ(и) Господа, који се у њему славно прослави.

Радост вечну си достигао, * кроз долину плач(ев)ну прошав(ши), *[ср. Пс. 83,5 и 6]* * и за Господа свога славно пострадав(ши); * о! страдал(ни)че преподобни, * оче Рафаило свеблажени.

Снох негда пророкова да ће Господ казнити све безбожнике, * дошав(ши) са Својим светима да учини суд над свима; *[Јд. 15-14]* * зато ће и мучитеље твоје казна постић(и), * а ти ћеш се радовати са свима светима. Богородичан:

Заштити нас од свих невоља и опасности, Пресвета Дјево; * јер Теби прибегавамо, о! Свемилостива, * као необоривом бедему и утврђењу душа наших.

---

[8]* специфичност овог Канонâ је што су Ирмоси Песама новосастављени, на основу библијских делова одговарајућих свакој Песми; а нису кориштени већ постојећи, како је уобичајено.

По и҆-мъ ѱалмѣ̀: стїхи́ра, гла́съ є҃:

Ра́дуйсѧ, сѷрмі́е, землѐ цр҃кѧ, ✻ кро́вїю неизче́тныхъ мꙋ́ченикъ ѡ҆моче́ннаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, сщ҃е́ннаѧ митропо́лїе бѣлградо-ка́рловацкаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, бг҃охрани́маѧ є҆па́рхїе ба́чскаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, ст҃ѣ́йшаѧ патрїа́рхїе пе́щьскаѧ, ✻ мт҃и, цр҃кве се́рбскаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, бг҃осажде́ннаѧ ст҃а́ѧ горо̀ фрꙋ́жскаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, ѻ҆би́тели шиша́товацкаѧ! ✻ ра́дуйсѧ, ве́сь се́рбскїй ро́де, ✻ ꙗ҆́кѡ прп҃бный рафаи́лъ, проше́дъ чрезъ вели́кїѧ мꙋ́ки, ✻ предста̀ пр҃то́лꙋ бж҃їю, и҆ мо́литсѧ ѡ҆ тебѣ̀ де́нь и҆ но́щь.

Канѡ́нъ ᲂу҆спе́нїѧ и҆ канѡ́нъ прп҃бнагѡ мч҃ника рафаи́ла,
є҆гѡ́же краегране́сїе (въ тропарѣ́хъ и҆ сѣда́льнѣ):
Преподо́бнаго рафаи́ла сла́вимъ.

Въ бг҃оро́дичнахъ же: [Творе́нїе:] Зора́стово. Гла́съ ѕ҃.

Пѣ́снь а҃. І҆рмо́съ:

Поимъ гдⷭ҇еви, сла́внѡ бо просла́висѧ: ✻ і҆и҃лѧ немо́кренна прове́дъ, ✻ фараѡ́на же и҆ во́инство є҆гѡ̀ въ мо́ре чермно́е ввє́ргъ.

Припѣ́въ: Прп҃бномч҃ниче ѻ҆ч҃е рафаи́ле, молѝ бг҃а ѡ҆ на́съ!

Пѣ́снїю, бра́тїе, воспои́мъ мона́шескїѧ по́двиги ✻ и҆ мч҃ническаѧ страда̑нїѧ преди́внагѡ ѻ҆ц҃а̀ на́шегѡ рафаи́ла: ✻ хва́лѧще гдⷭ҇а, въ не́мже сла́внѡ просла́вльшагосѧ.

Ра́дость вѣ́чнꙋю дости́глъ є҆сѝ, ✻ чрезъ ю҆до́ль плаче́внꙋю проше́дъ, ✻ и҆ ѡ҆ гдⷭ҇ѣ своемъ сла́внѡ пострада́въ: ✻ ѻ҆! страда́льче прп҃бне, ✻ ѻ҆́ч҃е рафаи́ле всеблаже́нне.

Ѻ҆нѡ́хъ и҆ногда̀ прⷪ҇ро́чествова ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇ь нака́жетъ всѧ̑ нечести̑выѧ, ✻ прише́дъ со свои́ми ст҃ы́ми сотвори́ти сꙋ́дъ надъ всѣ́ми: ✻ тѣ́мже и҆ мꙋчи́телей твои́хъ наказа́нїе пости́гнетъ, ✻ ты́ же ра́дꙋешисѧ со всѣ́ми ст҃ы́ми.

Бг҃оро́диченъ:

Защитѝ на́съ ѿ всѧ́кихъ скорбе́й и҆ бѣ́дъ, прест҃а́ѧ дѣ́во: ✻ тебѣ́ бо прибѣга́емъ, ѻ҆! всемл҃тиваѧ, ✻ ꙗ҆́кѡ непребори́момꙋ забра́лꙋ и҆ ᲂу҆твержде́нїю дꙋ́шъ на́шихъ.

Катавасија: **П**реукрашена Божанском славом ...

Песма 3. Ирмос:

Утврди, Господе, поколебано срце моје; * укрепи, Боже, клонулу снагу моју; * да се развеселим спасењу Твоме, * и без страха погледам на непријатеље своје.

Преподобни оче, ти си храбро стајао пред злославним мучитељима, * мушки подносећ(и) вређања и бијења, * јер си знао да ће те Господ спасити ако претрпиш до краја. *[Мт. 10,22 и сл.]*

Оче преподобни, овенчан двоструким венцем, * двоструком радошћу се веселиш у царству Господ(ар)а твога; * примив(ши) од Њега плату за подвиге своје и страдања своја.

Девством сијаш међу мученицима, * и страдањем блисташ међу девственицима; * оче Рафаило свеблажени, * и божанском Исцелењу истоимени. Богородичан:

Ономе који се од Тебе неискусомужно родио, * и Коме си се као истинитом Животу преселила, * Пресвета Дјево Мати, моли се: * да се смилује душама оних који непрестано опевју, * и *[као]* истиниту Богородицу Т*[еб]*е величају.

Седален, глас 3:

Одржав(ши) неодступно праву веру до краја, * и претрпев(ши) мушки силна злостављања; * сада се славиш са исповедницима, * и прослављаш *[се]* са мученицима, * оче Рафаило анђелу истомени и срцем смирени. **С**лава ... **и** сада ... Успења, глас исти:

Рађањем Твојим законе природе си победила, * а Успењем Твојим ниси нас напустила, Пресвета Богородице. * Зато, Те и славимо као једину Матер и Дјеву истиниту, * и заступницу нашу свагдашњу.

Песма 4. Ирмос:

Изашао си на спасење народа Твога, * дошао си да спасеш помазанике Твоје; *[Авак. 3,13]* * зато ти радосно узвикујемо: * Слава моћи Твојој, Господе!

Катава́сїа: Преꙋкраше́ннаѧ бж҃твенною сла́вою:

Пѣ́снь г҃. І҆рмо́съ:

Ѹ҆твердѝ, гдⷭ҇и, подви́гшеесѧ срⷣце моѐ: ✻ ѹ҆крѣпѝ, бж҃е, ѹ҆нывáющꙋю крѣ́пость моѝ: ✻ да возвеселю́сѧ сп҃се́нїю твоемꙋ̀, ✻ и҆ безъ стра́ха возрю̀ на врагѝ моѧ̑.

Прⷣбне ѻ҆ч҃е, ты̀ до́блественнѡ предстоѧ́лъ є҆сѝ ѕлоста́вныхъ мꙋчи́телемъ, ✻ мꙋ́жественнѡ подѧ́вый поношє́нїѧ и҆ бїє́нїѧ, ✻ вѣ́далъ бо є҆сѝ ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇ь сп҃се́тъ тѧ̀ а҆́ще претє́рпиши до конца̀.

Ѻ҆ч҃е прⷣбне, ѹ҆вѣнча́емь сꙋгꙋ́бымъ вѣнцє́мъ, ✻ сꙋгꙋ́бою ра́достїю веселѝшисѧ въ цр҃твїи вл҃ки твоегѡ̀: ✻ воспрїѧ́въ ѿ негѡ̀ возмє́здїе пѡ́двигъ твои́хъ и҆ страда́нїй твои́хъ.

Дв҃ствомъ сїѧ́еши въ мч҃ницѣхъ, ✻ и҆ страда́нїемъ блиста́еши въ дв҃ственницѣхъ: ✻ ѻ҆ч҃е рафаи́ле всеблж҃е́нне, ✻ и҆ бж҃твенномꙋ и҆сцѣле́нїю тезоиме́нне.

Бг҃оро́диченъ:

Ѿ тебѐ неискꙋсомꙋ́жнѡ ро́ждшемꙋсѧ, ✻ є҆мꙋ́же ꙗ҆́кѡ и҆́стинномꙋ животꙋ̀ преста́вилась є҆сѝ, ✻ прест҃а́ѧ дв҃о мт҃и, моли́сѧ: ✻ поми́ловатисѧ дꙋша́мъ непреста́ннѡ воспѣва́ющихъ, ✻ и҆ и҆́стиннꙋю бц҃ꙋ тѧ̀ велича́ющихъ.

Сѣда́ленъ, гла́съ г҃:

Ѡ҆бде́ржавъ неѿстꙋ́пнѣ пра́вꙋю вѣ́рꙋ до конца̀, ✻ и҆ претерпѣ́въ мꙋ́жественнѡ си́льнаѧ ѡ҆ѕлобле́нїѧ: ✻ ны́нѣ сла́вишисѧ со и҆сповѣ́дники, ✻ и҆ прославлѧ́ешисѧ съ мч҃ники, ✻ ѻ҆ч҃е рафаи́ле а҆́гг҃лꙋ тезоиме́нне и҆ срⷣцемъ смире́нне.

Сла́ва, и҆ ны́нѣ, ѹ҆спе́нїѧ, гла́съ то́йже:

Рожде́нїемъ твои́мъ зако́ны є҆стества̀ побѣди́ла є҆сѝ, ✻ ѹ҆спе́нїемъ же твои́мъ не ѡ҆ста́вила на́съ є҆сѝ, прест҃а́ѧ бц҃е. ✻ тѣ́мже тѧ̀ сла́вимъ ꙗ҆́кѡ є҆ди́нꙋ мт҃рь и҆ дв҃ꙋ и҆́стиннꙋю, ✻ и҆ предста́тельницꙋ на́шꙋ всегда́шнюю.

Пѣ́снь д҃. І҆рмо́съ:

И҆зше́лъ є҆сѝ во сп҃се́нїе люде́й твои́хъ, ✻ прише́лъ є҆сѝ во є҆́же сп҃стѝ помаѕа̑нныѧ твоѧ̑. ✻ тѣ́мъ тѝ ра́достнѡ взыва́емъ: ✻ сла́ва си́лѣ твое́й, гдⷭ҇и!

Боли своје си верно положио на Господа Твога, * и Он те укрепи у страдању твоме, * не дав(ши) ти да посрнеш; *[сл. Пс. 54,23]* * нити да ликују непријатељи твоји над тобом, * радујућ(и) се паду праведника.

Новог Израила светилник постав(ши), преподобни оче, * и на висину Боговиђењâ узишав(ши); * светлиш нам чистотом живота и крвљу мучeништва, * крајеве српске светло озаравајућ(и).

Одолев(ши) кроз непрестане подвиге * невид[љ]ивим непријатељима спасења свога; * ти си, преподобни оче, знао * како се ваља супротставити и оним вид[љ]ивима. Богородичан:

Арханђелски поздрав * приносимо Ти, Богородице, кличућ(и): * Радуј се, Благодатна! * Радуј се, Богоизабрана! * Радуј се, Маријо, * Дјево пренепорочна, и Мајко свечасна!

Песма 5. Ирмос:

Заповести Твоје непрестано истражујем, Господе, * јер су оне светлост моја; * и лице Твоје свагда тражим, * јер осим Тебе, другог Бога не знам.

Гору Фрушку деспоти српски негда свештеним обитељима испунише, * а сада је преподобни подвизима и страдањима преукрасише; * и једни и други је уистину светом учинише.

Агарјанским хордама наруга се у младости смели Авакум; * а смерни Рафаило, у старости посрами кривоверне пукове; * и један и други остадоше верни Господу до саме смрти, * и задобише венце нестаривог живота. *[сл. Откр. 2,10]*

Радосно изнев(ши) поругу Христову на телу своме; *[сл. Јевр. 13,13]* * ти си, преподобни оче, муке за Христа сматрао за веће богатство од сваког блага земаљског, *[сл. Јевр. 11,26]* * јер си гледао на награду, која је(сте) у Бога. Богородичан:

Самилосна Мајко милосрдног Сина, * ублажи молитвама Твојим страдања невољних; * и одагнај напад(ај)е народā злославних * од народā Твојих православних; * да узвеличамо Онога који се од Тебе родио, * и по престављењу Те у вечну светлост примио.

Болѣ́зни твоѧ̑ вѣ́рнѡ положи́лъ є҆сѝ на гдⷭ҇а твоегѡ̀, ҆ и҆ то́й тѧ̀ ѹ҆крѣпѝ въ страда́нїи твое́мъ, ҆ не да́въ тѝ поползнꙋ́ти: ҆ ни́же ликова́ти врагѡ́мъ твоѝмъ надъ тобо́ю, ҆ ра́дꙋющесѧ низпаде́нїю прⷭ҇бнагѡ.

Но́вагѡ і҆и҃лѧ свѣти́льникъ бы́сть, прⷭ҇бне ѻ҆ч҃е, ҆ и҆ на высотꙋ̀ бг҃озрѣ́нїѧ возше́дъ: ҆ свѣ́тлиши на́мъ чⷭ҇тото́ю житїѧ̀ и҆ кро́вїю мч҃ничества, ҆ концы̀ сє҃рбскїѧ свѣ́тлѡ ѡ҆зарѧ́ѧ.

Агарѧ̑нскимъ ѻ҆рда́мъ порꙋга́сѧ въ ю҆ности дерзнове́ннїй а҆ввакꙋ́мъ: ҆ смире́нный же рафаи́лъ, въ ста́рости посрамѝ кривовѣ́рныѧ полкѝ: ҆ и҆ ѻ҆́вый же и҆ ѻ҆́ный пребы́ста вѣ́рна ко гдⷭ҇ꙋ до са́мыѧ сме́рти, ҆ и҆ воспрїѧ́ста вѣ́нцы̀ нестарѣ́емыѧ жи́зни. Бг҃оро́диченъ:

Арха́гг҃льское цѣлова́нїе ҆ прино́симъ тѝ, бц҃е, вопїю́ще: ҆ ра́дꙋйсѧ, бл҃гт҃наѧ! ҆ ра́дꙋйсѧ, бг҃оизбра́ннаѧ! ҆ ра́дꙋйсѧ, мр҃ї́е, ҆ дв҃о пренепоро́чнаѧ, и҆ мт҃и всечⷭ҇тна́ѧ!

Пѣ́снь є҃. І҆рмо́съ:

За́повѣдей твои́хъ непреста́ннѡ и҆спытꙋ́ю, гдⷭ҇и, ҆ ꙗ҆́кѡ сїѧ̑ сꙋ́ть свѣ́тъ мо́й: ҆ и҆ лица̀ твоегѡ̀ всегда̀ взы́щꙋ, ҆ ра́звѣ бо тебѐ, и҆но́гѡ бг҃а не вѣ́мъ.

Го́рꙋ фрꙋ́жскꙋю де́споти се́рбстїи и҆ногда̀ сщ҃е́нными ѻ҆би́тельми и҆спо́лниша, ҆ ны́нѣ же прⷭ҇бнїи пѡ́двиги и҆ страда́ньми преꙋкра́сиша: ҆ и҆ ѻ҆́вїи же и҆ ѻ҆́нїи вои́стиннꙋ ст҃о́ю содѣ́лаша ю҆̀.

Ѡ҆долѣ́въ чрезъ непреста́нныѧ по́двиги ҆ невѝдимымъ врагѡ́мъ сп҃се́нїѧ твоегѡ̀: ҆ ты̀ прⷭ҇бне ѻ҆ч҃е, вѣ́далъ є҆сѝ ҆ ка́кѡ подоба́етъ противоста́ти и҆ сꙋ́щымъ ви́димымъ.

Ра́достнѡ и҆зне́съ поноше́нїе хр҃то́во на тѣ́лесѝ своемꙋ̀: ҆ ты̀, прⷭ҇бне ѻ҆ч҃е, мꙋ́ки за хр҃та̀ вмѣни́лъ є҆сѝ бо́лшее бога́тство ѿ всѧ́кагѡ бла́га земна́гѡ, ҆ взира́лъ бо є҆сѝ на мздꙋ̀, ꙗ҆́же є҆́сть ѹ҆ бг҃а. Бг҃оро́диченъ:

Самл҃тнаѧ мт҃и мл҃днагѡ сн҃а, ҆ ѹ҆бл҃жѝ мл҃твами твои́ми страда̑нїѧ ско́рбныхъ: ҆ и҆ ѿженѝ нападе́нїѧ ꙗ҆зы́кѡвъ ѕлосла́вныхъ ҆ ѿ наро́дѡвъ твои́хъ правосла́вныхъ: ҆ да возвели́чимъ ѿ тебѐ ро́ждшагосѧ, ҆ и҆ по преставле́нїи въ присносꙋ́щный свѣ́тъ тѧ̀ прїи́мшаго.

Песма 6. Ирмос:

И када ме потопе воде, * и прогута ме земља, * хвалиће Те душа моја, Господе; * јер ћеш ме Ти извадити из пропасти, * и гледаће очи моје победно славље свете Цркве Твоје.

Ако је Бог с нама, ко ће против нас?“ *[Рим. 8,31]* * кличе божански Апостол, исповедајућ(и) свемоћ Божију; * која се и на теби, преподобни оче, показа савршеном, *[2. Кор. 12,9]* * јер си безумље кривоверних мучитеља победио, * и безсмислице њихове *[си]* силно изобличио.

Фрушка гора, као негда Гора Атонска, попрскана крвљу преподобних, * одену се у хаљине сјајне и заблиста се славом мученикā; * и онда и сада крвожедни пукови кривоверних * насиље и зверства чинише над православнима, * безумно помишљајућ(и) да се мачем може уништити вера права.

Ако вас злочинци и најтежим мукама уморише; * но, ваш (с)помен на земљи не уништише, * и имена ваша из Књиге вечног Живота не избрисаше, *[сл. Откр. 3,5]* * јер вас у зборове безсмртне сам Животодавац уведе. Богородичан:

Тебе, Богородице Приснодјево, * ми који носимо име Сина Твога и Бога, * Коме си прешла; * кроза све нараштаје православно исповедамо, * и молимо да Му се молиш за род наш.

Кондак, глас 8:

Као заступнику нашем, преподобни оче, * прибегавамо ти и молимо те: * Христу Богу моли се, * да нама који с вером и љубављу поштујемо свечасни (с)помен твој, * источи извор излечења од бол(ест)и наших и немоћи, * и да се смилује душама нашим; * да ти кличемо: * Радуј се, нови преподобно-мучениче, * оче Рафаило, ангелоимени! Икос:

Пѣ́снь ѕ҃. І҆рмо́съ:

Егда́ же потопѧ́тъ мѧ̀ во́ды, ✻ и҆ пожре́тъ мѧ̀ землѧ̀, ✻ восхва́лѧтъ тѧ̀ дꙋша̀ моѧ̀, гдⷭ҇и: ✻ ты́ бо возведе́ши мѧ̀ ѿ тлѝ, ✻ и҆ зрѧ́тъ ѻ҆́чи моѝ побѣ́дное торжество̀ ст҃ы́ѧ цр҃кве твоеѧ̀.

Аще бг҃ъ съ на́ми, кто̀ на ны̀; ✻ вопїе́тъ бж҃твенный а҆пⷭ҇лъ, и҆сповѣ́дѧѧ всемо́щь бж҃їю: ✻ ꙗ҆́же и҆ на тебѣ̀, прⷣбне ѻ҆́че, ꙗ҆ви́сѧ соверше́нна: ✻ безꙋ́мїе бо кривовѣ́рныхъ мꙋчи́телей побѣди́лъ є҆сѝ, ✻ и҆ глꙋмлє́нїѧ и҆́хъ си́льнѡ и҆зѡбличи́лъ є҆сѝ.

Фрꙋ́жскаѧ гора̀, ꙗ҆́коже и҆ногда̀ гора̀ а҆дѡ́нскаѧ, ѡ҆багре́ннаѧ кро́вїю прⷣбныхъ, ✻ ѡ҆дѣ́ѧсѧ въ рѝзы свѣ́тлыѧ и҆ возѡблиста́сѧ сла́вою мꙋ́чєникъ: ✻ и҆ и҆ногда̀ и҆ ны́нѣ кровожа́днїи полкѝ кривовѣ́рныхъ ✻ наси́лїе и҆ ѕвѣ́рствїѧ творѧ́хꙋ надъ правосла́вными, ✻ безꙋ́мнѡ помышлѧ́юще да мече́мъ мо́жетсѧ ᲂу҆ничто́жити вѣ́ра пра́влѧ.

Аще ва́съ ѕлодѣ́и и҆ тѧ́жча́йшими мꙋ́ками ᲂу҆мори́ша: ✻ но, ва́шꙋ па́мѧть на землѝ не ᲂу҆ничто́жиша, ✻ и҆ и҆мена̀ ва̑ша ѿ кни́ги вѣ́чныѧ жи́зни не и҆згла́диша, ✻ и҆́бо въ ли́ки безсмє́ртныѧ са́мъ жизнода́вецъ введѐ ва́съ.

Бг҃оро́диченъ:

Тебѐ, бц҃е приснодѣ́во, ✻ и҆́мѧ носѧ́щїи сн҃а твоегѡ̀ и҆ бг҃а, ✻ къ немꙋ́же преста́вилсѧ є҆сѝ: ✻ во всѧ̑ ро́ды правосла́внѡ и҆сповѣ́дꙋемъ, ✻ и҆ мо́лимъ да мо́лишисѧ є҆мꙋ̀ ѡ҆ ро́дѣ на́шемъ.

Конда́къ, гла́съ и҃:

Ꙗ҆́кѡ предста́телю на́шемꙋ, прⷣбне ѻ҆́че, ✻ прибѣга́емъ тѝ и҆ мо́лимъ тѧ̀: ✻ хрⷭ҇тꙋ̀ бг҃ꙋ моли́сѧ, ✻ съ вѣ́рою и҆ любо́вїю чтꙋ́щымъ на́мъ всечⷭ҇тнꙋ́ю па́мѧть твою̀, ✻ и҆сточи́ти и҆сто́чникъ врачева́нїй ѿ недꙋ́гѡвъ на́шихъ и҆ не́мощей, ✻ и҆ поми́ловатисѧ дꙋша́мъ на́шымъ: ✻ да зове́мъ тѝ: ✻ ра́дꙋйсѧ, но́вый прⷣбномч҃ниче, ✻ ѻ҆́че рафаи́ле, а҆гг҃лоиме́нне.

І҆́косъ:

Певајућ(и) нову песму новом мученику, * преподобном оцу нашем Рафаилу, * молим Ти се, Христе Боже: * скини са мене бреме кала греховнога, * и разреши узе језика мога спорога, * и просветли таму ума мога сквернога, * да бих могао неосуђено клицати: * Радуј се, оче Рафаило, Божанском исцелењу истоимени; * радуј се, преподобних радовање и мученикā весеље. * Радуј се, праве вере исповедање и правоверних утврђење; * радуј се, кривоверја изобличење и злославних посрамљење. * Радуј се, православних украшење и благочестивих (у)дивљење; * радуј се, оче, западних крајева просвећење и источних укрепљење. * Радуј се, *[на]*рода свога уздизање и непријатеља његових обарање; * радуј се, из(а)браних прихватање и одступникā одбацивање! [Народ:]

Радуј се, нови преподобно-мучениче, * оче Рафаило ангелоимени!

Затим: читамо Синаксарско житије.*[9]

Песма 7. Ирмос:

Богобојазним младићима у ужареној пећи сиђе анђео, * расхлађујућ(и) је и онемућавајућ(и) пламен; * и они једним устима прославише Тројичнога Бога, узвикујућ(и): * Благословен (је)си Господе, Боже отаца наших.

Ишли сте на страдање Трисвету песму појућ(и), * и тако стадосте пред Трисветог Бога, * у беле хаљине одевени и крвљу својом украшени, * уз њене речи: * Свети Боже, Свети Крепки, * Свети Безсмртни, помилуј нас.

Лажно хришћанство дишућ(и) претњом и убиством, * на истините ученике Господње *[сл. Д. ап. 9,1]* оружаше пукове своје; * но, Господ који крепи невољне, * разара намере вражије, *[сл. 2. Сам. 15,31 и 34; 17,14]* * желећ(и) да спасе изабране своје, који му кличу: * Свеопеван (је)си Господе, Боже отаца наших.

Антихрист нађе верне следбенике своје, * који се ни крви невине не постидеше, * само да би остварили зле намере своје; * јер не знају да правоверно исповедају * свето име Гда, Бога отаца наших. Богородичан:

---

[9]* види на крају ове књиге.

Поѧ̀ но́вꙋю пѣ́снь но́вомꙋ мч҃никꙋ, ✻ прпⷭ҇бномꙋ ѻ҆ц҃ꙋ̀ на́шемꙋ рафаи́лꙋ, ✻ молю́тисѧ, хрⷭ҇тѐ бж҃е: ✻ снимѝ ѿ менѐ бре́мѧ ка́ла грѣхо́внагѡ, ✻ и҆ разрѣ́шѝ ᲂу҆́зы ѧ҆зы́ка моегѡ̀ ме́дливагѡ, ✻ и҆ просвѣ́тѝ тьмꙋ̀ ᲂу҆мѧ̀ моегѡ̀ скве́рнагѡ, ✻ да возмогꙋ̀ неѡꙋжде́ннѡ вопи́ти: ✻ Ра́дꙋйсѧ, ѻ҆́че рафаи́ле, бж҃твенномꙋ и҆сцѣле́нїю тезоиме́нне: ✻ ра́дꙋйсѧ, прпⷭ҇бныхъ ра́дованїе и҆ мꙋ́чєникъ весе́лїе. ✻ ра́дꙋйсѧ, пра́выѧ вѣ́ры и҆сповѣ́данїе и҆ правовѣ́рныхъ ᲂу҆твержде́нїе: ✻ ра́дꙋйсѧ, кривовѣ́рїѧ ѡ҆бличе́нїе и҆ ѕлосла́вныхъ посрамле́нїе. ✻ ра́дꙋйсѧ, правосла́вныхъ ᲂу҆краше́нїе и҆ бл҃гочⷭ҇ти́выхъ ᲂу҆дивле́нїе: ✻ ра́дꙋйсѧ, ѻ҆́че, за́падныхъ предѣ́лъ просвѣще́нїе и҆ восто́чныхъ ᲂу҆крѣпле́нїе. ✻ ра́дꙋйсѧ, ро́да своегѡ̀ воздвиза́нїе и҆ врагѡ́въ є҆гѡ̀ низложе́нїе: ✻ ра́дꙋйсѧ, и҆збра́нныхъ воспрїѧ́тїе и҆ ѿстꙋ́пныхъ ѿриновє́нїе. [Людїе:]

Ра́дꙋйсѧ, но́вый прпⷭ҇бномч҃ниче, ✻ ѻ҆́че рафаи́ле а҆гг҃лоиме́нне.

Пото́мъ: чита́емъ сѵнаѯа́рское житїѐ.*[10]

Пѣ́снь ѕ҃. І҆рмо́съ:

Бг҃очⷭ҇тивымъ ѻ҆трокѡ́мъ въ разжже́ннѣй пе́щи сни́де а҆́гг҃лъ, ✻ прохлажда́ѧ ю҆ и҆ ѡ҆немоществꙋ́ѧ пла́мень: ✻ и҆ ті́и є҆ди́нѣми ᲂу҆сты̑ просла́виша тр҃ⷭ҇нагѡ бг҃а, взыва́юще: ✻ блгⷭ҇вє́нъ є҆сѝ, гдⷭ҇и, бж҃е ѻ҆тє́цъ на́шихъ.

Ѻ҆до́сте на страда́нїе трисвѧ́тꙋю пѣ́снь поюще, ✻ и҆ та́кѡ предста́сте трисвѧ́томꙋ бг҃ꙋ, ✻ въ бѣ́лыѧ рѝзы ѡ҆дѣ́ѧни и҆ кро́вїю свое́ю ᲂу҆кра́шени, ✻ съ є҆ѧ̀ словесы̑: ✻ свѧ́тый бж҃е, свѧ́тый крѣ́пкїй, ✻ свѧ́тый безсме́ртный, поми́лꙋй на́съ.

Лжехрⷭ҇тїа́нство дышꙋ́ще прещє́нїемъ и҆ ᲂу҆бі́йствомъ, ✻ на и҆́стинныѧ ᲂу҆чн҃ки̑ гдⷭ҇ни вооꙋжа́ше ѡ҆полче́нїѧ своѧ̑: ✻ но, гдⷭ҇ь ᲂу҆крѣплѧ́ѧй скорбѧ́щыѧ, ✻ разорѧ́етъ совѣ́ты враѫ̑жїѧ, ✻ хотѧ̀ сп҃стѝ и҆збра̑нныѧ своѧ̑, вопїю́щыѧ є҆мꙋ̀: ✻ всепѣ́тъ є҆сѝ, гдⷭ҇и, бж҃е ѻ҆тє́цъ на́шихъ.

Ѧ҆нті́хрїстъ ѡ҆брѣ́те вѣ́рныѧ послѣ́дователи своѧ̑, ✻ ни кро́ве и҆неповѝнныѧ не постыдѣ́вшыѧсѧ, ✻ то́кмѡ да ѡ҆ѕꙋществꙋ́ютъ ѕлы̑ѧ совѣ́ты своѧ̑: ✻ не вѣ́дꙋщыѧ бо правовѣ́рнѡ и҆сповѣ́дати ✻ свѧ́тое и҆́мѧ гдⷭ҇а, бг҃а ѻ҆тє́цъ на́шихъ. Бг҃оро́диченъ:

10* зрѝ въ концѣ̀ кни́ги сеѧ̀.

Обрадујмо се данас, верни, * Успење Пресвете Богородице славећ(и), * и са светим апостолима и анђелима, завапимо јој: * Моли Дјево Сина Твога, Коме си прешла, * да нас сачува од свак*[акв]*их мука и беда.

Песма 8. Ирмос:

Онога који је огањ у пећи угасио, * и младиће од љуте смрти избавио, * и чељусти лавовске пред Данилом затворио – * опевајте дела као Господа, * и преузносите у све векове!

Славећ(и) подвиге и страдања твоја, свечасни оче, * са зборовима преподобних и мученикā на небесима, * и ми грешни на земљи узвикујемо: * Онога који нас крепи у страдањима, * хвалите дела као Господа, * и преузносите у све векове!

Латиноумујуће мучитеље своје победив(ши), * и праву веру до краја одржав(ши); * ушао си у свете зборове, преподобни оче, и са њима кличеш: * Онога који нам даје победу, * славите дела као Господа, * и преузносите у све векове!

Антихристов пород своја прождрљива уста разјапи на народ Божији, * ненаситу утробу своју желећ(и) да напуни; * но, Господ скрати дане ове из(а)браних ради *[Мт. 24,22]* који кличу: * Онога који нас избавља, * исповедајте дела као Господа, * и преузносите у све векове.

Богородичан:

Владичице Богоблагодатна, свемоћним молитвама Твојим, * одагнај непријатељске нападе и демонске насртаје * од наслеђа Сина Твога, Коме си прешла; * да вазда исповедамо и преузносимо Тебе, * Мајку Господа, Бога отаца наших.

Песма 9. Ирмос:

Предвечно рођени од Оца, Логос, * јави се у времену родив(ши) се од пречисте Дјевице – * да потражи изгубљене и сабере разсејане. *[ср. Јн. 11,52]* * Зато Њега, као Бога и Спаса прослављамо, * а Њу као истиниту Богородицу, побожно величамо.

Ѡ́бра́дꙋимсѧ дне́сь вѣ́рнїи, ✻ ᲂу҆спе́нїе преч҃ты́ѧ бг҃ы сла́вѧще, ✻ и҆ со ст҃ы́ми а҆пⷭ҇лы и҆ а҆гг҃лы, возопїи́мъ къ не́й: ✻ молѝ дв҃о сн҃а твоего̀, є҆мꙋ́же преста́вилась є҆сѝ, ✻ сохрани́ти на́съ ѿ всѧ́кихъ мꙋ́къ и вѣ́дъ.

Пѣ́снь и҃. І҆рмо́съ:

О҆́гнь въ пе́щи ᲂу҆гаси́вшаго, ✻ и҆ ѻ҆́троки ѿ лю́тыѧ сме́рти и҆зба́вившаго, ✻ и҆ львѡ́въ че́люсти предъ данїи́ломъ затыка́ющаго, ✻ воспѣва́йте дѣла̀ ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇а, ✻ и҆ превозноси́те во всѧ̑ вѣ́ки.

Сла́вѧще по́двиги и҆ страда̑нѧ твоѧ̑, всечⷭ҇тне ѻ҆́че, ✻ съ ли́ки прⷣбныхъ и҆ мꙋ́ченикъ на нб҃сѣ́хъ, ✻ и҆ мы̀ грѣ́шнїи на землѝ взыва́емъ: ✻ ᲂу҆крѣплѧ́ющаго на́съ во страда́нїихъ, ✻ хвали́те дѣла̀ ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇а, ✻ и҆ превозноси́те во всѧ̑ вѣ́ки.

Ла́тїномꙋ́дрствꙋющыѧ мꙋчи́тели своѧ̑ побѣди́въ, ✻ и҆ пра́вꙋю вѣ́рꙋ до конца̀ ѡ҆бде́ржавъ: ✻ вше́лъ є҆сѝ въ ст҃ыѧ̑ ли́ки, прⷣбне ѻ҆́че, и҆ съ ни́ми вопїе́ши: ✻ даю́щаго на́мъ побѣ́дꙋ, ✻ сла́вите дѣла̀ ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇а, ✻ и҆ превозноси́те во всѧ̑ вѣ́ки.

Ѧ҆нті́хрїстово порожде́нїе своѧ̑ прожѡ́рливаѧ ᲂу҆ста̀ разширѝ на лю́ди ѩ҆вѣ́йскаѧ, ✻ ненасы́тнагѡ чре́ва своегѡ̀ и҆спо́лнити хотѧ̀: ✻ но, гдⷭ҇ь прекра́ти дни̑ сїѧ̑ и҆збра́нныхъ ра́ди, вопїю́щихъ: ✻ и҆збавлѧ́ющаго на́съ, ✻ и҆сповѣ́дайте дѣла̀ ꙗ҆́кѡ гдⷭ҇а, ✻ и҆ превозноси́те во всѧ̑ вѣ́ки. Бг҃оро́диченъ:

Ѧ҆́лче бг҃облг҃тнаѧ, всемо́щными мл҃твами твои́ми, ✻ ѿжени̑ вра̑жїѧ нападе́нїѧ и҆ де́мѡнскаѧ нахожде́нїѧ ✻ ѿ наслѣ́дїѧ сн҃а твоегѡ̀, є҆мꙋ́же преста́вилась є҆сѝ: ✻ да вы́нꙋ и҆сповѣ́дꙋемъ и҆ превозно́симъ тебѐ, ✻ мт҃рь гдⷭ҇а, бг҃а ѻ҆те́цъ на́шихъ.

Пѣ́снь д҃. І҆рмо́съ:

Предвѣ́чнѡ рожде́нное ѿ ѻ҆ц҃а̀, сло́во, ✻ ꙗ҆ви́сѧ во вре́мени роди́всѧ ѿ пречⷭ҇тыѧ ѻ҆троковѝцы ✻ взыска́ти поги́бшыѧ и҆ собра́ти разсѣ́ѧнныѧ. ✻ тѣ́мъ того̀, ꙗ҆́кѡ бг҃а и҆ сп҃са прославлѧ́емъ, ✻ тꙋ́юже ꙗ҆́кѡ сꙋ́щꙋю бг҃ꙋ, бл҃гочⷭ҇тнѡ велича́емъ.

Видећ(и) страдања твоја, која си за Њ(ега) храбро поднео; * и муке твоје, које си до краја мушки претрпео; * уведе те Господ, преподобни оче, у места (с)покоја, * где се веселиш са свима праведницима, * примив(ши) плату за трудове своје.

И забраницима Божијим и мноштву народā, * који стоје пред престолом Његовим и Јагњетовим * у беле хаљине обучени; *[сл. Откр. 7,9]* * ти си се, добропобедни оче, придружио, * праву веру одржав(ши) и Христа православно исповедав(ши).

Монашки образ носив(ши) * и ангелоподобно на земљи поживев(ши), * и крв своју за Господа пролив(ши); * ти си се, свеблажени оче, удостојио: * славе преподобних и венаца мукотрпних, * и сада гледаш светлост лица Створитеља свих. Богородичан:

Обрадована Дјево, Богородице, молимо те: * моли се Сину Твоме и Богу, * Коме си прешла: * да и нас грешне обрадује, * и *[да]* душе наше помилује.

Свјетилан:

Претрпев(ши) страшна мучења, * и владарâ таме злобљења; * ти си се, преподобни оче, удостојио светих радовања, * и светлости лица Владарâ векова гледања. * Њега моли: да и нас грешне * увек ове свете радости удостојава, * и созерцања Божанске светлости испуњава.

Слава ... **и** сада ... Успења.

На „**Х**валите ...“ стихире на 6:
3 Успења, и 3 преподобно-мученикâ, глас 3:

У недоумици сам како да достојно опевам мученика Твога, Господе, * када сам сав оскрнављен и укаљан неумесним гресима; * који ум мој на доле вуку, * не дајућ(и) му да се уздигне ка чистоти; * који језик мој свезују, * не дајућ(и) му да исплете красноречиве песничке венце; * и усне моје затварају, * не дајућ(и) им да излију достојну похвалу преподобном оцу нашем Рафаилу. * Но, Господе, немајућ(и) приличних речи, молим Те само: * његовим молитвама помилуј мене свегрешнога, * и спаси *[на]*род наш од нападā војски злога.

Видѧ страда̑нїѧ твоѧ̑, ꙗ҆̀же ѡ҆ не́мъ до́блественнѡ подѧ́лъ є҆сѝ: ✻ и҆ мꙋ́ки твоѧ̑, ꙗ҆̀же до конца̀ мꙋ́жественнѡ претерпѣ́лъ є҆сѝ: ✻ введе́ тѧ гдⷭ҇ь, прпⷭ҇бне ѻ҆́че, въ мѣ́ста поко́ѧ, ✻ и҆дѣ́же веселѝшисѧ со всѣ́ми прⷭ҇вники, ✻ воспрїѧ́въ мздꙋ̀ трꙋдѡ́въ твои́хъ.

Избра́нникѡмъ бж҃їимъ и҆ мно́жествꙋ ꙗ҆зы́кѡвъ, ✻ предстоѧ́щымъ прⷭ҇то́лꙋ є҆гѡ̀ и҆ а҆́гнчꙋ ✻ въ рѝзы бѣ̑лыѧ ѡ҆блече́ни: ✻ ты̀, добропобѣ́дне ѻ҆́че, пришѣщи́лсѧ є҆сѝ, ✻ пра́вꙋю вѣ́рꙋ соблю́дъ и҆ хрⷭ҇та̀ правосла́внѡ и҆сповѣ́давъ.

Мона́шескїй ѻ҆́бразъ носи́въ ✻ и҆ а҆гг҃лоподо́бнѡ на землѝ пожи́въ, ✻ и҆ кро́вь свою̀ за гдⷭ҇а проліѧ́въ: ✻ ты̀, всеблѧже́нне ѻ҆́че, сподо́билсѧ є҆сѝ: ✻ сла́вы прⷭ҇бныхъ и҆ вѣнцє́въ стрⷭ҇тоте́рпныхъ, ✻ и҆ ны́нѣ зри́ши свѣ́тлость лица̀ всѣ́хъ содѣ́телѧ. Бг҃оро́диченъ:

Ѡ҆бра́дованнаѧ дв҃о, бц҃е, мо́лимъ тѧ̀: ✻ моли́сѧ къ сн҃ꙋ твоемꙋ̀ и҆ бг҃ꙋ, ✻ є҆мꙋ́же преста́вилсѧ є҆сѝ: ✻ и҆ на́съ грѣ́шныхъ возра́довати, ✻ и҆ дꙋ́шы на́шѧ поми́ловати.

Свѣти́ленъ:

Претерпѣ́въ стра̑шнаѧ мꙋчє́нїѧ, ✻ и҆ власти́телѧ тьмы̀ ѡ҆ѕлобле́нїѧ: ✻ ты̀ прⷭ҇бне ѻ҆́че, сподо́билсѧ є҆сѝ ст҃ы́хъ ра́дованїѧ, ✻ и҆ свѣ́тлости лица̀ вл҃ки вѣкѡ́въ зрѣ́нїѧ. ✻ того̀ молѝ и҆ на́съ грѣ́шныхъ ✻ при́снѡ сїѧ̀ ст҃ы́ѧ ра́дости сподобля́ти, ✻ и҆ созерца́нїѧ бж҃тве́нныѧ свѣ́тлости и҆сполня́ти. Сла́ва, и҆ ны́нѣ: ᲂу҆спе́нїѧ.

На хвали́техъ, стїхѝры, на ѕ҃: г҃ ᲂу҆спе́нїѧ, и҆ г҃ прⷭ҇бномч҃ника, гла́съ г҃:

Недоумѣва́ю ка́кѡ досто́йнѡ воспою̀ мч҃ника твоего̀, гдⷭ҇и, ✻ є҆гда̀ ве́сь ѡ҆скверне́нъ є҆́смь и҆ ѡ҆кала́нъ безмѣ́стными грѣхѝ: ✻ ꙗ҆̀же ᲂу҆́мъ мо́й до́лꙋ влекꙋ́тъ, ✻ не даю́ще воздви́гнꙋтисѧ є҆мꙋ̀ къ чⷭ҇тотѣ̀: ✻ ꙗ҆̀же ѧ҆зы́къ мо́й свѧзꙋ́ютъ, ✻ не даю́ще соплестѝ є҆мꙋ̀ виті́йствꙋющыѧ пѣ́снєнныѧ вѣнцы̀: ✻ и҆ ᲂу҆стнѣ̀ моѝ закрыва́ютъ, ✻ не даю́ще ѿры́гнꙋти и҆̀мъ досто́йнꙋю похвалꙋ̀ прⷭ҇бномꙋ ѻ҆ц҃ꙋ̀ на́шемꙋ рафаи́лꙋ. ✻ но, гдⷭ҇и, не и҆мѣ́ѧ лѣпоподо́бныхъ слове́съ, молю̀ тѧ то́кмѡ: ✻ тогѡ̀ мл҃твами поми́лꙋй мѧ̀ всегрѣ́шнаго, ✻ и҆ сп҃сѝ ро́дъ на́шъ ѿ нападе́нїй вѡ́и ѕла́гѡ.

Ѹ недоумици сам како да достојно прославим мученика добропобеднога, * и којим венцима да увенчам борца свеизврснога, * оца Рафаила ангелоименога; * кога си Ти, Господе, победом над мучитељима прославио, * и венцима неувењивим увенчао, * и (међ)у зборове који Те непрестано славе са великом чашћу увео. * Но, Владико, немајућ(и) приличних речи, молим Те само: * његовим молитвама смилуј се србском народу * и свему хришћанском роду.

Ѹ недоумици сам како да достојно похвалим звезду пресветлу, * која у последња времена запад обасја светлошћу са истока, * која блистањем својим разагна облаке зловерја и мрака демонскога, * која страдањем својим разгласи непролазност Царства небескога, * која се исповедањем својим удостоји живота безсмртнога. * Но, Спасе, немајућ(и) приличних речи, молим Те само: * његовим молитвама укрепи *[на]*род наш, * дарујућ(и) му победу над противницима. **С**лава ... глас 5:

Радуј се, Света Горо преобилна, * Патријаршијо Пећска, * Мати, Црквo Србска! * Радуј се, Фрушка Горо усирена, * крвљу преподобних мученикā убељена * и новом хаљином преукрашена! * Радуј се, обитељи Ковиљска – Свето-архангелска! * Радуј се, обитељи Бођанска – Свето-ваведењска! * Радуј се, обитељи Шишатовачка – Свето-рождественска! * Радуј се, велика лавро Манасијо – Свето-Тројична! * Радуј се, милостиви и јуначки кнеже Стефане! * Радуј се, мудри и храбри деспоте Високи Стеване! * Радуј се, и сав србски *[на]*роде, * јер се сада, – прошав(ши) кроз многе муке и невоље, *[Откр. 7,14]* * и украсив(ши) се венцима девства и мучeништва – * преподобни Рафаило непрестано моли Господу за те. **И** сада ... Успења.

Велико славословље, и отпуст.

НА ЛИТУРГИЈИ.

Блажен(ств)а од Канонā Празникâ и преподобнога.

Прокимен, глас 4:

Види непријатеље моје, како се умножише; * и мржњом ме неправедном омрзоше.*[11]

---

[11]* Пс. 24,19.

Недоꙋмѣва́ю ка́кѡ досто́йнѡ просла́влю мч҃ника добропобѣ́днаго, ✻ и҆ ки́ими вѣ́нцы̑ ᲂу҆вѣнча́ю борца̀ всеизра́днаго, ✻ ѻ҆ца̀ рафаи́ла а҆гг҃лоиме́ннаго: ✻ є҆го́же, ты̀ гдⷭ҇и, побѣ́дою надъ мꙋчи́тєли просла́вилъ є҆сѝ, ✻ и҆ вѣ́нцы̑ неꙋвѧда́емыми ᲂу҆вѣнча́лъ є҆сѝ, ✻ и҆ въ ли́ки непреста́ннѡ сла́вѧщыѧ тѧ̀ съ ве́лїею че́стїю ввелъ є҆сѝ. ✻ но, вл҃ко, не и҆мѣ́ѧ лѣпоподо́бныхъ слове́съ, молю́ тѧ то́кмѡ: ✻ тогѡ̀ мл҃твами ᲂу҆мл҃тивисѧ се́рбскомꙋ наро́дꙋ ✻ и҆ всемꙋ̀ хр҃тїа́нскомꙋ ро́дꙋ.

Недоꙋмѣва́ю ка́кѡ досто́йнѡ похвалю̀ ѕвѣ́здꙋ пресвѣ́тлꙋю, ✻ ꙗ҆́же въ послѣ́днѧѧ времена̀ за́падъ просвѣти̑ свѣ́томъ ѿ восто́ка, ✻ ꙗ҆́же ѡ҆блиста́нїемъ свои́мъ разгна̀ ѻ҆́блаки ѕловѣ́рїѧ и҆ мра́ка де́мѡнскагѡ, ✻ ꙗ҆́же страда́нїемъ свои́мъ возгласи̑ непреходи́мость цр҃твїѧ нб҃нагѡ, ✻ ꙗ҆́же и҆сповѣ́данїемъ свои́мъ сподо́бисѧ живота̀ безсме́ртнагѡ. ✻ но, сп҃се, не и҆мѣ́ѧ лѣпоподо́бныхъ слове́съ, молю́ тѧ то́кмѡ: ✻ тогѡ̀ мл҃твами ᲂу҆крѣпи̑ ро́дъ на́шъ, ✻ да́рꙋѧ є҆мꙋ̀ побѣ́дꙋ на сопроти̑вныѧ.

Сла́ва, гла́съ є҃:

Ра́дꙋйсѧ, ст҃а́ѧ горо̀ преѻби́льнаѧ, ✻ патрїа́рхїе пе́щьскаѧ, ✻ мт҃и, цр҃кве се́рбскаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, фрꙋ́жска горо̀ ᲂу҆сыре́ннаѧ, ✻ кро́вїю прп҃бныхъ мꙋ́ченикъ ᲂу҆бѣле́ннаѧ ✻ и҆ но́вою ри́зою преꙋкраше́ннаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, ѻ҆би́тели ковы́льскаѧ, ст҃оархг҃льскаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, ѻ҆би́тели бо́дѧнскаѧ, ст҃овведе́нскаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, ѻ҆би́тели шиша́товацкаѧ, ст҃оржⷭ҇твенскаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, вели́каѧ ла́ѵро манассі́е, ст҃отр҃цкаѧ. ✻ ра́дꙋйсѧ, мл҃тивый и҆ до́блественный кн҃же стефа́не. ✻ ра́дꙋйсѧ, мꙋ́дрый и҆ до́блественный де́споте высо́кїй стефа́не. ✻ ра́дꙋйсѧ, и҆ ве́сь се́рбскїй ро́де, ✻ ны́нѣ бо, проше́дъ чрезъ мнѡ́гїѧ мꙋ́ки и҆ скѡ́рби, ✻ и҆ ᲂу҆краси́всѧ вѣ́нцы̑ дв҃тва и҆ мч҃ничества, ✻ прп҃бный рафаи́лъ непреста́ннѡ мо́литсѧ ко гдⷭ҇ꙋ за тѧ̀. И҆ ны́нѣ: ᲂу҆спе́нїѧ.

Славосло́вїе вели́кое, и҆ ѿпꙋ́стъ.

На̑ ЛИ҃ТУРГІ́И.

Бл҃же́нна ѿ канѡ́нѡвъ: ᲂу҆спе́нїѧ и҆ прп҃бнагѡ.

Прокі́менъ, гла́съ д҃:

Ви́ждь врагѝ моѧ̑, ꙗ҆́кѡ ᲂу҆мно́жишасѧ: ✻ и҆ ненавидѣ́нїемъ непра́веднымъ возненави́дѣша мѧ̀.

Стих: Сачувај душу моју, и избави ме; * да се не постидим, јер се уздам у Тебе.*[12]

Апостол: Рим. Зач. 99.*[13]

Браћо, [8,28] знамо да онима који љубе Бога све помаже на добро, њима који су позвани по намјери; [29] Јер које унапријед позна, унапријед и одреди, да буду саобразни лику Сина његова, да он буде Прворођени међу многом браћом. [30] А које унапријед одреди, оне и призва; а које призва оне и оправда; а које оправда оне и прослави. [31] Шта ћемо, дакле, рећи на ово? Ако је Бог с нама, ко ће против нас? [32] Он који свога Сина не поштедје, него га предаде за све нас, како да нам с њиме и све не дарује? [33] Ко ће оптужити изабране Божије? Бог је онај који оправдава. [34] Ко ће осудити? Христос је онај који умрије, па још и васкрсе, који је и с десне стране Богу, који и посредује за нас. [35] Ко ће нас раставити од љубави Христове? Жалост или тјескоба, или гоњење, или глад, или голотиња, или опасност, или мач? [36] Као што је написано: Ради тебе нас убијају ваздан, сматрају нас овцама за клање. [37] Али у свему овоме побјеђујемо кроз Онога који нас је заволио. [38] Јер сам увјерен да нас ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашњост, ни будућност, [39] Ни висина, ни дубина, нити икаква друга твар неће моћи одвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашем.

Алилуја, глас 7:

Стих: Злопаћен бих, и понижен веома; * виках од уздисања срца мога.*[14]

Стих: Непријатељи моји живе, и осилише се нада мном; * и умножише се (они) који ме мрзе неоправдано.*[15]

---

[12]* Пс. 24,20.
[13]* Рим. 8,28-39.
[14]* Пс. 37,9.
[15]* Пс. 37,20.

Стíхъ: Сохранѝ дꙋ́шꙋ мою̀, и҆ и҆зба́ви мѧ̀: ✻ да не постыжꙋ́сѧ, ꙗ҆́кѡ ᲂу҆пова́хъ на тѧ̀.

А҆пⷭ҇лъ къ ри́млѧнѡмъ, зача́ло ч҃.ѳ.

Бра́тїе, [и҃,ки҃] вѣ́мы (же) ꙗ҆́кѡ лю́бѧщымъ бг҃а всѧ̑ поспѣшествꙋ́ютъ во бл҃го́е, сꙋ́щымъ по предꙋ́вѣдѣнїю зва̑ннымъ. [к҃.ѳ.] И҆̀хже бо предꙋ́вѣдѣ, [тѣ́хъ] и҆ предꙋста́ви сообра̑зным быти ѻ҆́бразꙋ сн҃а своегѡ̀, ꙗ҆́кѡ бы́ти є҆мꙋ̀ перворо́днꙋ во мно́гихъ бра́тїѧхъ. [л҃] А҆ и҆̀хже предꙋста́ви, тѣ́хъ и҆ призва̀: а҆ и҆̀хже призва̀, си́хъ и҆ ѡ҆правда̀: а҆ и҆̀хже ѡ҆правда̀, си́хъ и҆ просла́ви. [лα҃] Что̀ ᲂу҆̀бо речемъ къ сѝмъ; а҆́ще бг҃ъ по на́съ, кто̀ на ны̀; [лв҃] И҆́же ᲂу҆́бѡ своегѡ̀ сн҃а не пощадѣ̀, но за ны̀ всѧ̑ пре́далъ є҆́сть є҆го̀: ка́кѡ ᲂу҆́бѡ не и҆ съ ни́мъ всѧ̑ на́мъ да́рствꙋетъ; [лг҃] Кто̀ поемлетъ на и҆збра̑нныѧ бж҃їѧ; бг҃ъ ѡ҆правда́ѧй: л҃д Кто̀ ѡ҆сꙋжда́ѧй; хр҃то́съ і҆и҃съ ᲂу҆ме́рый, па́че же и҆ воскресы́й, и҆́же и҆ є҆́сть ѡ҆деснꙋ́ю бг҃а, и҆́же и҆ ходатайствꙋетъ ѡ҆ на́съ: [лє҃] Кто́ ны разлꙋчи́тъ ѿ любвѐ бж҃їѧ; ско́рбь ли, и҆лѝ тѣснота̀, и҆лѝ гоне́нїе, и҆лѝ гла́дъ, и҆лѝ нагота̀, и҆лѝ бѣда̀, и҆лѝ ме́чь; ꙗ҆́коже є҆́сть пи́сано: [лѕ҃] Ꙗ҆́кѡ тебѐ ра́ди ᲂу҆мерщвлѧ́еми є҆смы̀ ве́сь де́нь, вмѣни́хомсѧ ꙗ҆́коже ѻ҆́вцы заколе́нїѧ. [лз҃] Но ѡ҆ си́хъ всѣ́хъ преповѣжда́емъ за возлю́бльшаго ны̀. [лѝ] И҆звѣсти́хсѧ бо, ꙗ҆́кѡ ни сме́рть, ни живо́тъ, ни а҆́гг҃ли, ни нача̑ла, нижѐ сѝлы, ни настоѧ̑щаѧ, ни грѧдꙋ́щаѧ, [л҃.ѳ.] Ни высота̀, ни глꙋбина̀, ни и҆на тва́рь ка́ѧ возмо́жетъ на́съ разлꙋчи́ти ѿ любвѐ бж҃їѧ, ꙗ҆̀же ѡ҆ хр҃тѣ̀ і҆и҃сѣ гдⷭ҇ѣ на́шемъ.

А҆ллилꙋ́їа, гла́съ з҃:

Стíхъ: Ѡ҆ѕло́бленъ бы́хъ, и҆ смири́хсѧ до ѕѣла̀: ✻ рыка́хъ ѿ воздыха́нїѧ ср҃ца моегѡ̀.

Стíхъ: Вразѝ же моѝ живꙋ́тъ, и҆ ᲂу҆крѣпи́шасѧ па́че менѐ: ✻ и҆ ᲂу҆мно́жишасѧ ненави́дѧщїи мѧ̀ безъ пра́вды.

Св. Јеванђеље од Јована зач. 52.*[16]

Рече Господ Својим ученицима: [15,17] Ово вам заповиједам: да љубите једни друге. [18] Ако вас мрзи свијет, знајте да је мене омрзнуо прије вас. [19] Кад бисте били од свијета, свијет би своје љубио, а како нисте од свијета него вас ја изабрах од свијета, зато вас мрзи свијет. [20] Опомињите се ријечи коју вам ја рекох: није слуга већи од господара својега. Ако мене гонише, и вас ће гонити: ако моју ријеч одржаше, и вашу ће одржати. [21] Али све ће вам ово чинити због имена мојега, јер не познају Онога који ме посла. [22] Да нисам дошао и говорио им, не би гријеха имали; а сад изговора немају за гријех свој. [23] Који мрзи мене и Оца мојега мрзи. [24] Да не творих међу њима дјела која нико други није творио, не би гријеха имали: а сада су и видјели, и омрзнули и мене и Оца мојега. [25] Али да се испуни ријеч написана у Закону њихову: Омрзнуше ме ни за што. [26] А када дође Утјешитељ, кога ћу вам ја послати од Оца, Дух Истине, који од Оца исходи, Он ће свједочити за мене. [27] А и ви ћете свједочити, јер сте од почетка са мном. [16,1] Ово сам вам казао да се не саблазните. [2] Изгониће вас из синагога; Али долази час када ће сваки ко вас убије мислити да Богу службу приноси. [3] И то ће чинити, јер не познаше Оца ни мене.

Причастен:

Радујте се праведн*[иц]*и (у) Господу, * прав*[едн]*има приличи похвала.*[17]

Двостиховље:

Преподобног Рафаила (с)помен пој̏ем,
Да исцелење од Господа стекнем.

Крај делу, слава и хвала Богу!

---

[16]* Јн.15,17-16,3.
[17]* Пс. 32,1.

Сто́е є҆ѵ҇ліе ѿ і҆ѡа́нна, зача́ло ві҃.

Рече̑ гдⷭ҇ь свои̑мъ ᲂу҆чⷭ҇никѡ́мъ: [є҃,зі҃] Сѝ заповѣ́даю ва́мъ, да лю́бите дрꙋ́гъ дрꙋ́га. [ві҃] А҆́ще мі́ръ ва́съ ненави́дитъ, вѣ́дите, ꙗ҆́кѡ менѐ пре́жде ва́съ возненави́дѣ. [д҃і҃] А҆́ще ѿ мі́ра бы́сте бы́ли, мі́ръ ᲂу҆́бѡ своѐ люби́лъ бы: ꙗ҆́коже ѿ мі́ра нѣ́сте, но а҆́зъ и҆збра́хъ вы̀ ѿ мі́ра, сегѡ̀ ра́ди ненави́дитъ ва́съ мі́ръ. [ві҃] Помина́йте сло́во, є҆́же а҆́зъ рѣ́хъ ва́мъ: нѣ́сть ра́бъ бо́лїй гдⷭ҇а своегѡ̀. а҆́ще менѐ и҆згна́ша, и҆ ва́съ и҆зженꙋ́тъ: а҆́ще сло́во моѐ соблюдо́ша, и҆ ва́ше соблюдꙋ́тъ. [ві҃а҃] Но сїѧ̑ всѧ̑ творѧ́тъ ва́мъ за и҆́мѧ моѐ, ꙗ҆́кѡ не вѣ́дѧтъ посла́вшагѡ мѧ̀. [ві҃в҃] А҆́ще не бы́хъ прише́лъ, и҆ гл҃го́лалъ и҆̀мъ, грѣха̀ не бы́ша и҆мѣ́ли: ны́нѣ же вины̀*18 не и҆мꙋ́тъ ѡ҆ грѣсѣ̀ свое́мъ. [ві҃г҃] Ненави́дѧй менѐ, и҆ ѻ҆ц҃а̀ моего̀ ненави́дитъ. [ві҃д҃] А҆́ще дѣ́лъ не бы́хъ сотвори́лъ въ ни́хъ, и҆̀хже и҆́нъ никто́же сотворѝ, грѣха̀ не бы́ша и҆мѣ́ли: ны́нѣ же и҆ ви́дѣша, и҆ возненави́дѣша менѐ, и҆ ѻ҆ц҃а̀ моего̀. [ві҃є҃] Но да сбꙋ́детсѧ сло́во пи́санное въ зако́нѣ и҆́хъ: ꙗ҆́кѡ возненави́дѣша мѧ̀ тꙋ́не. [ві҃ѕ҃] Є҆гда́ же прїи́детъ ᲂу҆тѣ́шитель, є҆го́же а҆́зъ послю̀ ва́мъ ѿ ѻ҆ц҃а̀, дх҃ъ и҆́стины, и҆́же ѿ ѻ҆ц҃а̀ и҆схо́дитъ, то́й свидѣ́тельствꙋетъ ѡ҆ мнѣ̀. [ві҃з҃] И҆ вы́ же свидѣ́тельствꙋете, ꙗ҆́кѡ и҆сконѝ со мно́ю є҆стѐ. [ѕ҃і҃,а҃] Сїѧ̑ гл҃го́лахъ ва́мъ, да не соблазни́тесѧ. [ві҃в҃] Ѿ со́нмищъ и҆жденꙋ́тъ вы̀: но прїи́детъ ча́съ, да всѧ́къ и҆́же ᲂу҆бїе́тъ вы̀ мни́тсѧ слꙋ́жбꙋ приноси́ти бг҃ꙋ. [ві҃г҃] И҆ сїѧ̑ сотворѧ́тъ, ꙗ҆́кѡ не позна́ша ѻ҆ц҃а̀, ни менѐ.

Прича́стенъ:

Ра́дꙋйтесѧ, пра̑вні҃и, ѡ҆ гдⷭ҇ѣ: ✻ пра̑вымъ подоба́етъ похвала̀.

Двꙋстї́шїе:

Пра̑вна́гѡ рафаи́ла па́мѧть пою̀,
Да и҆сцѣле́нїе ᲂу҆ гдⷭ҇а прїѡбрѧ́щꙋ.

Коне́цъ дѣ́лꙋ, сла́ва и҆ хвала̀ бг҃ꙋ!

18* и҆звине́нїѧ.

Додатак:

Кратко житије, преп. Рафаила, игумана Шишатовачког, које се може читати као Синаксар, после 6. Песме Канона:

Овај наш преподобни и свеблажени отац и добропобедни мученик Рафаило (Момчиловић), игуман манастира Рођења Пресв. Богородице званог Шишатовац, на Светој Гори Фрушкој, и иконописац, рођен је у селу званом Дероње у Бачкој 23. априла 1875. г., од благочестивих родитеља Велимира и Персиде, којима је био треће и последње дете. На светом Крштењу добио је име Ђорђе. У дванаестој години, по завршетку основне школе, отац га одводи у манастир Ковиљ. После неколико година прелази у манастир Бођане. У оба манастира се самоуко бави сликарством.

У Србију прелази 1897. г., и бива примљен у манастир Манасију, где је замонашен добивши име Рафаило, а убрзо и рукоположен за јерођакона, а већ идуће 1898. г. за јеромонаха. Добивши стипендију од Синода и Митрополита уписује се у Уметничку школу у Београду; потом три године проводи у Москви, а једну у Риму усавршавајући вештину сликарства. Из Рима се враћа у Србију, а одатле у свој манастир Ковиљ (1908. г.?). Сабрат манастира Шишатовац постаје 1935. г., а после три године и његов игуман.

Други светски рат 1941. г. захвата и територију Краљевине Југославије, а Срем (у коме се налази манастир Шишатовац) је под влашћу злогласне усташке Независне државе Хрватске. Дана 25. августа 1941. г. усташе хапсе игумана Рафаила са још три сабрата (Димитрије, Герман и Теофан), и одводе их у Славонску Пожегу. У возу су му почупали целу браду и страховито га тукли, као и остале. На железничкој станици у Славонској Пожеги, игуман са осталим калуђерима чека до двет часова увече, када стиже воз из Славонског Брода са око 400 ухапшених Срба – сељака из срезова Босански Брод и Дервента. На станици усташе сврставају Србе у колону, и на чело стављају игумана Рафаила са његова три сабрата; и ударајући их спроводе их кроз град. Старци и немоћни су посртали од удараца, међу њима и игуман Рафаило. Усташе су их још више тукле, и терале да све време певају „Спрем'те се, спрем'те четници ...“ и „Свети Боже, ...“. Пред баракама у логору су стајали пуна два сата и

све време били тучени. Затим су им наредили да у трку улазе у бараке. Игуман Рафаило, већ сасвим испребијан и измрцварен, пада на под; а остали су га изгазили морајући да трче. Ту, како је пао није се више ни дигао; пренесен је у бараку без свести, а затим у логорску болницу.

Издахнуо је 3. септембра 1941. г. од задобијених повреда. По једнима: то је било у логорској болници у Славонској Пожеги, а по другима: возом је пребачен у Београд; тако да је могуће да му се свете мошти налазе на неком од београдских гробаља, или масовних гробница из оног времена.

Господе Исусе Христе, непорочно Јагње заклано за спасење света, васкрсло и седеће на престолу Царства са Оцем и Светим Духом, помилуј нас и спаси, и Царства небескога удостој, у коме се већ веселе и радују – гледајући незалазну светлост лица Твога – неизбројни свети српски нови мученици, међу којима и овај наш преподобни и добропобедни отац Рафаило, игуман Шишатовачки.

Њиховим и његовим молитвама, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј и спаси нас. **А**мин!

Напомене о редакцијама:

1. Редакција завршена: 20. маја 1997. г.

2а. Прекуцано и незнатно редиговано: 30. априла 1998. г.

2б. Прекуцано и незнатно редиговано: 29. априла 2002. г.

3. Прекуцано (на компјутеру) и незнатно редиговано: 03. новембра 2004. г.

3а. Незнатно редиговано: 14. новембра 2006. г.

4. Редакција, превођење на цсл, синхронизација (усклађивање и делимична измена) српског са цсл текстом, као и измена (померање) акростиха Канонâ углавном завршене током: јула и августа, октобра 2015. г. Прегледано и делимично измењено током новембра 2015. г., а завршено крајем августа 2016. г.

4а. Незнатно редигован цео текст, и местимично поправљена граматика у цсл тексту: током септембра 2018. г. Завршено 5. октобра 2018. г.

СВЕ
ТИ
СВЕШ
ТЕНО
МУЧЕ-
НИК
БРАН
КО
ПА
ГОХ
ВЕЛИ
СКИ
СВЕТИ
СВЕШТЕНО
МУЧЕНИК
РАЈАИЛО
ШИШАТО-
ВАЧКИ

СВ. СВЕШТМУЧ.
РАФАИЛО

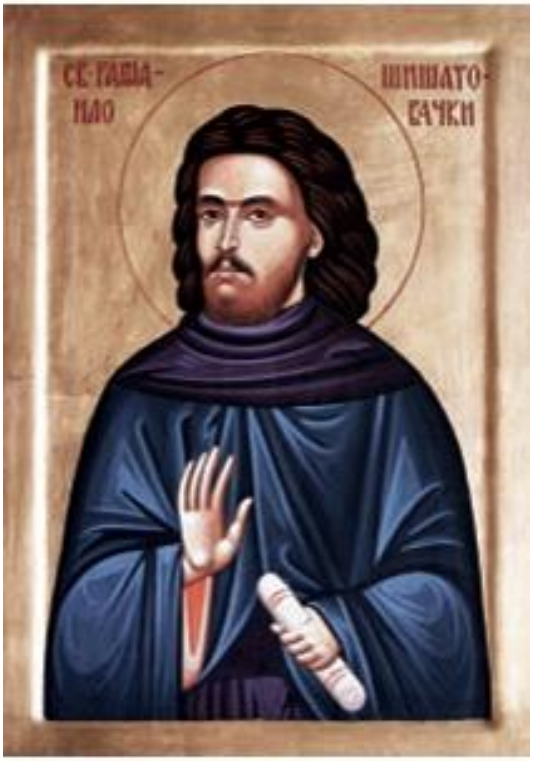
СВ. РАФА-
ИЛО
ШИШАТО-
ВАЧКИ

※ НОВЫЙ СЕРБЛЯНЪ. ЕЖЕГОДНИКЪ ЗА БЕЛГРАДЪ. © НОВИ СРБЛЯК 2018. ГОД. У БЕОГРАДУ. ※